

LASKUVARJOURHEILU

mlk 10,50 N:o 2 1984 vuorokauslehti vuosikerta finnish magazine of sport parachuting

TILASTOJEN KERTOMAA

1234567890123456789012334567890123456
5678901234567890123456789012334567890
2345678901234567890123456789012334567
1234567890123456789012334567890123456
5678901234567890123456789012334567890
2345678901234567890123456789012334567

Amerikkalaiset ovat tehneet tilaston siitä, minkä laatuista vammoja saattavat hyppääjät saada 10-nopeustähtikilpailussa. Tilasto on tehty viime vuoden Turkey Meet-tapahtuman yhteydessä pidetystä kilpailusta ja siinä on huomioitu myös se, käyttikö joukkue "vapaa-lento"-vai "klimppi"-uloshyppyä sekä montenanako louk-

kaantunut hyppääjä oli uloshyppysä.

Ensimmäisestä tilastosta käy ilmi vammojen laatu sekä hyppääjän paikka uloshyppysä.

Toisesta tilastosta taas käy ilmi, mitä uloshyppytyyliä joukkue käytti sekä montako loukkaantumista sattui yhteensä.

Tilasto 1

Uloshyppyjärjestys

1. (olkapää ja käsi), (kyynärpää ja reisi) käsi, kyynärpää
2. nilkka, sääret
3. (nilkka, käsi ja sääri), olkapää, (käsi ja käsivarsi), sääret
4. (sääri, käsivarsi ja olkapää), (pää ja olkapää), sääri, sääri, polvi
5. kädet, sääri, sääri, sääret, (sääri ja nilkka)
6. käsi, (nilkka ja pää), käsivarsi, käsivarsi
7. ei vammoja
8. sääri
9. pää, käsivarsi, nilkka
10. olkapää

Suluissa olevat ovat samalle hyppääjälle sattuneet vammat.

TILASTO 2

Joukkueen sijoitus	Joukkueen nimi	Uloshyppy menetelmä	Uloshyppyjärjestys																	
			1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.								
1.	FREAK BROTHERS	vapaalento																		
2.	HOLD ON I'M COMING	klimppi																		
3.	IN THE DITCH WITH MITCH	klimppi																		
4.	DOOR WARS	vapaalento	x																	
5.	THE HERD	klimppi	x	x																
6.	GOLDEN KNIGHTS	klimppi	x																	
7.	INTERNATIONAL PANCAKE	vapaalento																		
8.	PETER, PAUL & SCARY	vapaalento																		
9.	HERD JR. VARSITY	klimppi	x																	
10.	ENDANGERED PIECES	klimppi																		
11.	DUCK BUTTER	1 vapaalento																		
		2 klimppiä																		
12.	BAG OF TRICKS	vapaalento																		
Yhteensä	Loukkaantuneita joka paikalta		4	2	5	5	5	5	4	0	1	3	1							

Pienet sammakot...

Jämin juhannusleiri
 Mullistus Ruotsin koulutuksessa
 Tilastojen kertomaa
 Pararistikko
 Mesukurssi
 Para-Skin SM ja PM
 Freestyle — taitohypyn korvaaja?
 Balloonihyppy
 Hyppääminen sulkupallosta
 Carl Boenish kuollut
 Tarkkuutta Turussa
 Kalustomestarikurssi
 Aprillia turkulaisittain ...
 Kirjeitä
 Pätkelmiä

Suomalainen ei puhu eikä pukahda.

Edellämäinnittu lausahdus on valitettavasti totta myös meidän laskuvarjohyppääjien keskuudessa. Viimeisen laskuvarjourheilun pääkirjoituksen jälkeen saatoin tyytyväisyydellä todeta, että käsitelty aihe aiheutti ainakin joissain piireissä vilkasta keskustelua.

Jäin odottamaan mielenkiinnolla tulevaa palautetta. Ainoa joka asiasta intoutui kirjoittamaan oli Laitisen Hannu, jonka vastaus löytyy tuonnempina lehdestä. Hyvä Hannu!

Ja kuitenkin...

Korviini kantautuneiden huhujen perusteella aiheesta on käyty kuluneina kuukausina kiivastakin keskustelua.

Kuuluupa joku ihan korottaneen äänensä mitä voidaan pitää jo melkoisena saavutuksena. Missä sitten syy, että emme iällä lehden puolella saa asiasta sen enempää palautetta?

Joissain tapauksissa asioihin lienee vaikuttanut jyskyttävä aamucajander, joka saa kovakuntoisemmankin kynäilijän ajatukset haihtumaan aamuusvaan. Illalla lausutut mukheet mielipiteet eivät kestä päivänvaloa. Avutonta.

Jos kyse on siitä, ettei taito riitä kirjoittamiseen, suosittelen ryhmätyötä. Isommassa ryhmässä yleensä henkinen pääoma tiivistyy ja saa selkeän muodon. Joukossa on melkein aina joku kynämies.

Jos kyse on siitä ettei löydy uskallusta sanoa mitä ajattelee, on tilanne jo paljon vaikeampi. Kehoitaisinkin tällaisia yksilöitä vaipumaan hiljaisuuden rauhaan.

Baarin takahuoneessa tapahtunut epämääräinen murahtelu ei aiheuta kuin pientä hilpeyttä niissä, jotka sattuvat olemaan paikalla. Sanoista mies tunnetaan ja vasta sillä, joka nousee korokkeelle ja puhuu suunsa puhtaaksi, on oikeus tulla kuulluksi. Muut vaietkoot.

Laskuvarjourheilu-lehti, jossa aina silloin tällöin joku riittävästi sisuuntunut hyppääjä purkaa itseään, on mitä paras foorumi asioiden ja epäkohtien esilletuomiseksi.

Olen myös kuullut mielipiteitä, että lehdessä ei saisi tuoda esille virallisesta kurssista eräviä kannanottoja. Tähän sanonkin lyhyesti: Yksikään asia tai tehty päätös ei ole arvostelun yläpuolella. Kaikkea ja kaikkia saa arvostella. Jos joku tai jokin ei kestä arvostelua – vaikka asiatontakin – joutaa se katoamaan, sillä silloin sitä ei ole tehty vahvalle pohjalle. Laskuvarjourheilu-lehti on ja tulee olemaan avoin kaikille mielipiteille. Niiden kohdalla, jotka eivät tästä pidä, tulee mieleeni vertaus pienistä sammakoista, jotka asuvat syvän kaivon pohjalla. Piruparat luulevat, että kappale sinistä taivasta on koko maailma.

Laskuvarjourheilu lajina kehittyy nopeasti. Terveesen kehitykseen kuuluu vuoropuhelu ja kritiikki. Jos näitä ei ole, mennään vauhdilla metsään. Seurauksena on apatia ja yleinen toimettomuus. Pieni kritiikki silloin tällöin kannustaa parempiin suorituksiin tulevaisuudessa.

Mikään asia ei ole itsestäänselvyys.

Kehottaisinkin kaikkia lehden lukijoita tarttumaan kynään, kun asiaa ilmenee. Pienissä ympyröissä lausutuilla mielipiteillä ei ole painoarvoa ennen kuin ne saavuttavat laajempaa huomiota.

Laskuvarjourheilu-lehti pyrkii edistämään sinun asiaasi; sinun mielipiteesi on tärkeä. Anna kuulua itsestäsi. Sinullakin on varmasti tärkeää sanottavaa. Sana on vapaa. Älä ole pieni sammakko.

Terveisin

Jorma Öster
 Jorma Öster

Kansikuva:
 Esa Mikkonen suoritti Malmilla onnistuneen varavarjokeikan joka kuitenkin päättyi alueen ainoaan savupiippuun. Piippu ei ollut hyppyhetkellä käytössä.
 Kuva: Reijo Räsänen

Julkaisija: Suomen Laskuvarjokerho Ry, Helsinki-Malmi Lentoasema, 00700 Helsinki 70, Puh. Tel. 90-378 827.
 Päätoimittaja: Jorma Öster, Suursuontie 21, 00630 Helsinki 63. Puh. Tel. 90-740 021
 Vastaava toimittaja: Markku Teivainen
 Toimituksen osoite, Editorial Adress: Laskuvarjourheilu, PL 653, SF-00101 Helsinki 10, PS-tili No 427602-1.
 Irtonumero: 10,50 mk. Tilaushinta: 40,00 mk. Neljä numeroa vuodessa.
 Ilmoitukset: Henry Wallenius, Puh. Tel. 90-355 303. Taitto: Painomeklari. Painopaikka: Sälökarin Kirjapaino Oy.
 Kansikuva: Jorma Öster.

LASKUVARJOURHEILU is The Finnish parachuting Magazine. The publisher assumes no responsibility for the views expressed in submitted material. All rights reserved. Articles may be reprinted in all parachuting magazines if the source is mentioned.

VARAVARJO
TOIMI-KUNTA
LUKT
SORSIA
LI-SENSSI
PIEGASUS
S
SALT LAKE CITY
IRONKALU-PUUTA
RUDYS. AUTO
TYTÖJÄ
TUSKA
SIRKKA
C
-LIIVI
INTIAANI
KIRE
-H-
F-111
PAMA FILMIÄ
John
GLUT-TUPA
A
T
A
S
I
Y
A
R
POIKA
STRATO
14/5
14/5
ENT. FINN-AIR
BAYSON
PEAU
B
A
N
V
I
G
H
O
B
I
T
JAPAN AIRLINES
LOS ANGELES
CHAPLIN-STAR
ALUWA
TEGEMÄ
PAPI
Z
L
O
M
MASTERSON
20 kpl
KAM-PUNKI
BASKI-JÄRJES-TÖ
LUONNE KUVA
HUOLIN-ASEMA
TEKNIS-ILMAN MAAILMA
INTIA-LAIS-MAINEN
LENTO-LIITTO
-KING COLE

VOIKAT
K
TWINBEECH
MAKELÄTTÄRY
FOIL
D
LAET
APILA
"STRENGHT"
FALOH
OSRAM
PAPA, INDIA
L
U
ACAP
PI
EM
ETNA
URAA
T
SAAB
I
PILATUS
SÄPÄ
ILMAALUS
ETOLA
AMSTEL
SONR
S
RISTIM
MI
T
DOKU
PUMAT
ELMO
KU
UNIT
IEN
A
MIRAGE
HEAVY
ATRIA
AEROS
Mc L GO
VALTIOT
NURMES
ANIS
O
I
AVE
LINIMENTIT
CAT

JÄMIN JUHANNUSLEIRI

Tampereen kerhon järjestämä leiri Jämijärvellä sujui mainiosti oikuttelevasta säästä huolimatta. Tämä haittasi eniten oppilashyppytoimintaa, joka jouduttiin yleensä suorittamaan joko alkaisin aamulla tai myöhään illalla. Kaikesta huolimatta hyppäjä saatiin runsaasti. Paikalle oli saapunut hyppääjiä länsirannikolta ja pääkaupunkiseudulta. Lieneekö Jämi liian kaukana muusta Suomesta.

Leiri alkoi jo torstaina ja ensimmäiset hyppy suoritettiin SLK:n joukkion toimesta, joka saapui Porterilla Malmilta. Kaikkien maassa olevien riemuksi hyppypaikka oli pielessä ja hyppääjät laskeutuivat läheiseen sonniaitaukseen. Sitä mukaa kun ihmisiä saapui

Jämille, hyppytoiminta vilkastui ja jatkui aina myöhään yön saakka.

Sää tiedotus oli luvannut sadetta ja tuulta juhannusaatoksi, joten ei ollut ihme, että "sään tekijöitä" riitti yöllä leirinuotion ympärillä. Missä viika lieneekin, mutta perjantai-

aamuna heräsimme siihen, kun vettä tuli taivaan täydeltä.

Kaikkien hämmästykseksi ja sään tekijöitten riemuksi aurinko rupesi pilkistämään puolen päivän jälkeen ja hyppytoiminta pääsi käyntiin. Mitään ihmeempiä suorituksia ei nähty, vaan joukkueet harjoit-

telivat tunnollisesti niin 4- kuin 8-miehistä. Muutamia hupihyppäjäkin oli, mutta nekin vasta keskiyön auringon aikaan.

Jatkuu sivulla 6

tettiin kahdesta koneesta porilaisten 206:sta ja Porterista. Turbo Porterin edut tulivat selvästi esiin, kun allekirjoittanut istui ja paleli 206:ssa 2500 metrissä ja Porteria vasta lastattiin kiitoradan päässä. Silti ajoimme linjaa yhtä aikaa.

Itse hyppy oli yksinkertainen, hyppykorkeus 3500, 10 Porterissa 4 + 2 kuvaajaa 206:ssa. Ensin 14 miehen kuva, toinen, kolmas ja kolmanteen kuvaan kuvaajat mu-

kaan, jotta saataisiin 16 kasaan. Kaikki meni muuten mainiosti, mutta ratkaisevassa sisäänajovaiheessa videokuvaaja meni alle. No 15 kasassa ei yhtään hassumpi päätös leirille. Harmi vain, ettei maassa ollut sankka katselijajoukko nähnyt muuta kuin purun ja avaukset.

Kiitokset Tampereen kerholle hyvistä järjestelyistä ja toivottavasti seuraava juhannusleiri on myös Jämällä.

Pekka Palotie

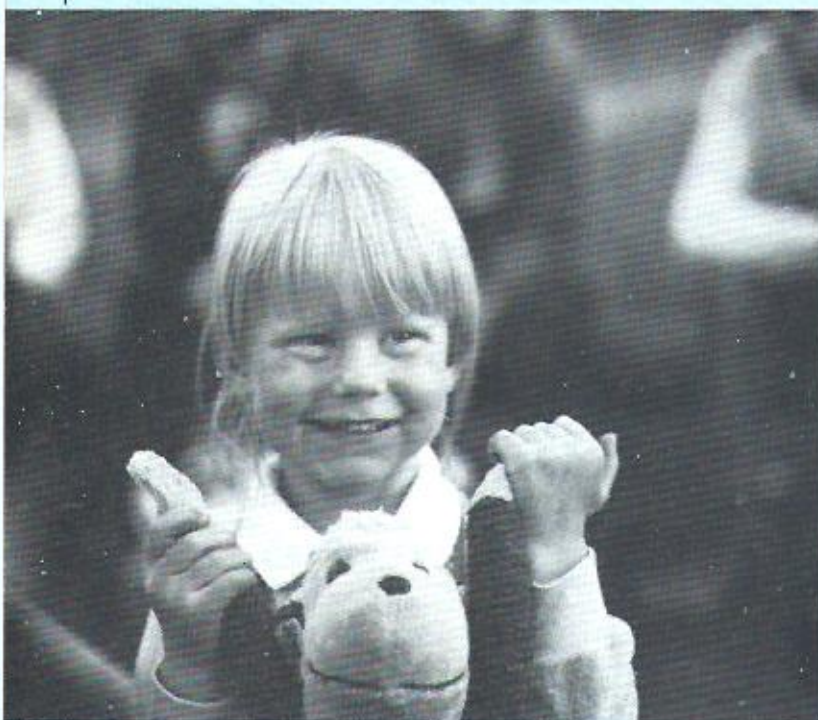
Jämin leiri

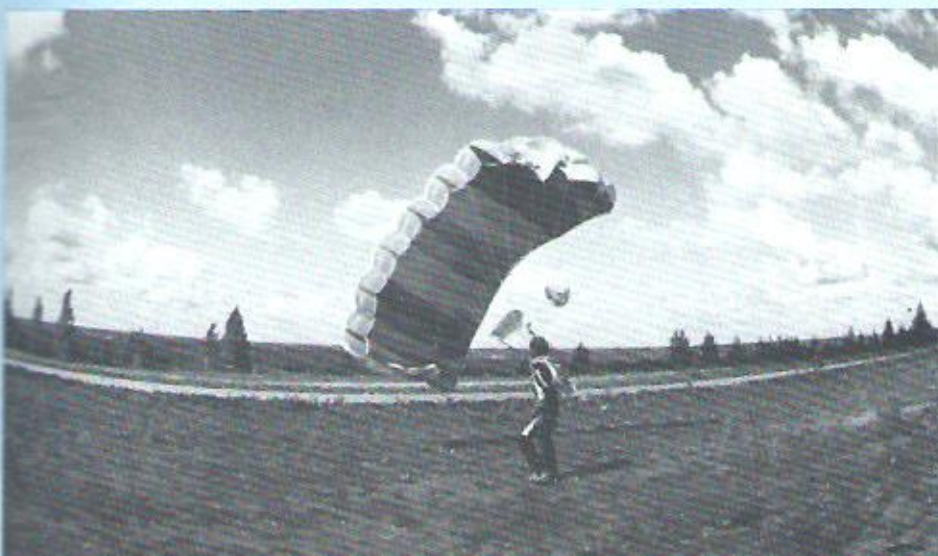
Lauantai oli hyppääjien loistopäivä ja miksei myös paikallisen väestön, jotka saivat joukoin kävivät katselemaan hyppääjiä, kun he "villisti huutaen ja apinamaisesti varjojaan keikutellen" laskeutuivat maahan. Tamperelaisen järjestelyt pelasivat ja starttimestarikin selviytyi työstään kunnialla, vaikka vatsahaava lieene ollut lähellä. Useasti kaikki kolme hyppykoneita olivat yhtä aikaa taivaalla ja hyppääjiä riitti taivaan täydeltä. Hyppykoneinahan oli Tampereen 182, porilaisten 206 ja "malmilaisten" Turbo Porter.

Lauantaina hypättiin hie-man kupurelatiiviakin, jotka hienoista suunnitelmista huolimatta jäivät vain yrityksiksi. Kolmen plane oli suurin mitä saatiin aikaan ja loput seitsemän surffailivat pitkin taivasta.

Sunnuntai-aamu oli kuin perjantain toisinto. Vettä tuli kaatamalla ja hyppääjien mieli maassa, muustakin kuin säästä. Osa porukasta oli jo kotimatalla kun hyppytoiminta alkoi.

SLK:n Isoveljet-joukkueen johdolla suunniteltu 14-miehinen (mukana yksi nainen) nousi taivaalle. Hyppy suori-

Ballooni hyppy

0902

Miellyttävä työpaikka tuo varjoliike. Pojat sanoivat olevansa valmiina parissa minuutissa.

Juostessani maalialueelle katselen taivaalle — täyskatto. Missähän korkudessa. Kun juteltiin balloonihyppäämisestä Virgilin kanssa pari päivää sitten hän sanoi: — Me tataan teille tuhat fiittiä. Mutta kyllähän te poijaat hyppäätte viidestäsadastakin. Mihinkähän sitä on taas tullut ryhdyttyä. No on tuo pilvikatto ainakin tuhannessa jalassa... Mitenkähän tuli viime hypyn jälkeen pakattua...

Saavun pallon viereen juuri kun pojat käynnistävät puhaltimen. Toivotan hyvää huomenta ja saan vastaukseksi pallon alabelman käteeni.

— Levitä tuosta niin että sinne menee ilmaa puhaltimesta. Puhaltimen moottori pitää rauhallisessa aamussa epämiellyttävää meteliä. Pojat juoksee edestakaisin. Tulee mieleen kryssiosuudet isolla kilpapurjeveneellä. Ammattilaisia. Kuulin että Virgil on joskus vetänyt hyppäämisen alkeiskursseja kahdesta bal-

0600 AM, 26.01.84. Z-hills.

Tuli nukuttua kuusi tuntia. Jännitys on varmaan laskenut vähäsen... Edellisyyenä oli unenpäästä kiinni saaminen paljon vaikeampaa. Ulkona ei näy tähtiä. Taidan käydä suihkussa, tähän aikaan ei luulisi olevan tungosta.

Tapaan Virgilin suihkuhuoneessa.

— Huomenta, taisi mennä pieleen tämäkin päivä?

Huomenta Kris. Enpä tiedä, yritetään vähän myöhemmin kun aurinko on noussut. Näyttää paremmalta kuin eilen.

— Selvä, tuletko herättämään?

0900

— Siinähan sinä olet. Ensimmäinen herätysyritys tuotti tulokseksi sujuvaa italiankieltä. Lähdetäänkö?

— Minulta menee minuutti. Käyn tullessa hälyttämässä Henan ja Shoobin putiikista.

loonista kun ei sattunut löytymään lähistöltä sopivaa konetta. Pallo rupeaa hiljalleen täyttymään. Mahtavan kokoinen. Minulta otetaan alahelma kädestä. Rupean pukemaan hyppyvehkeitä niskaan.

WOOOOOOOOOSH. Ja muutenkin adrenaliinia veressä. Laskeuduttuani käännyin katsomaan kolmimetristä lieskaa jota pojat ampuvat polttimella pallon alahelmasta vaakasuoraan sisään.

Ei kulu kuin hetki, ja pallo rupeaa kohottautumaan maasta. Se on kolmikerroksinen kerrostalo. Shoobi ja Hena saapuvat paikalle. Pyydän Wilfia ottamaan minusta pari kuvaa. Yritän hymyillä leveästi vaikkakin ajatusmaailma on lievästi rauhaton; Onkohan tuo pilvikatto sittenkin tuhannessa jalassa? Shoobi katsoo ilmettänä ja sanoo että näytän kolmivuotiaalta pojalta jouluaattona. Häh-häh-häh.

Rohkea mies on se joka myöntää pelkäävänsä. Hymyilen edelleen leveästi...

Nousen ensimmäisenä koriin — ahtaat seisomatilat neljälle hengelle. Kolme kaasupulloa kulmissa, toisella sivulla korkeusmittari ja variometri. Pojat kertoivat käyttävänsä kovemmin liikennöidyillä alueilla myös transponderia ja radiota.

Ian, joka tulee toimimaan kuskinamme kiipeää koriin viereeni. Ja ampuu polttimella palloon lisää lieskaa. Poltin pitää tosiaan pirunmoista meteliä. Ja kuumuuskin tuntuu. Nyt korin kulmissa roikkuu jo neljä kaveria. Hena ja Shoobi astuvat laivaan. Ian kertoo soittaneensa, meteroon, ja sanoo että hyppy tapahtuu pelloille kaupungin pohjoispuolelle.

— Ja pääsette myös nousemaan pallolla pilvipöytäni läpi, mikä on aika jännää.

Rupesikin jo olemaan aika rasittavaa tämä väkisin hymyileminen — rentoutan poskilihakset. Shoobi sanoo taas että olen kuin pikkupoika jouluaattona. Häh-häh-häh.

— Samoin itselles. Elämä hymyilee.

0912 Liftoff.

Epätodellista. Yhäkkiä siirryn uuteen olotilaan. Aivan kuin joku soittaisi korvien välissä klassista musiikkia. Polttimen karjaisutkin jäävät tietoudessa taka-alalle. Tuntuu

kuin ainoa kosketus todellisuuteen olisi kouristuksenomainen ote korin reunasta. Tämä on aitoa lentämistä. Jos vapaassa pudotuksessa päässä soiva musiikki tulee kokonaisuudesta sinfoniaorkesterista, niin nyt soi pelkkä pikkolohuilu. Täydellisessä tasapainossa luonnonvoimien kanssa.

Ian herättää. — Esittelen teille nyt uuden ilmailulaitteen. Ensin poimitaan puittenlatvoista vähän oksia. Kentän laidassa kasvavat puut lähestyvät hitaasti. Korkeus vähennee. Pieni trimmaus polttimella. Ian kurottautuu korin reunan yli ja katkaisee pienen ohipurjehtivan puunlatvan.

Eräs pallokipailun muoto on että järjestäjä pystyttää paalun pellolle joidenkin kilometrien päähän tuulen alapuolelle. Paaluun ripustetaan avainnippu. Voittaja on se joka on poiminut avaimet ensimmäisenä. Puhdas suoritus on kuulemma paalun ohitus kymmenen senttiä sivusta parinkymmenen sentin korkeudessa.

— Seuraavaksi kokeillaan miten pallolla laskeudutaan. Nyt ollaankin jo kentän päällä.

— Nostetaan ensin vähän, ennen tuota kiitorataa. Katseen viidestäkymmenestä metrillä kun pikkuceussa tekee läpilaskun suoraan alapuolella.

— Laittakaa jalat vähän koukkuun ja ottakaa tukeva ote korin reunasta.

Pallon huippuun, osaan nimeltä "parasuutti", kulkee kuskin vierestä punainen naru. Systeemi näyttää aika paljon PC:n huipulta. Kun narusta vedetään avautuu huipusta aukot, joista kuuma ilma pääsee purkautumaan.

Ian vetää narusta hetkeksi ennen maakosketusta, ja pienen pompan jälkeen kori asetuu tukevasti maahan. Ian syöttää kuitenkin välittömästi liekkiä palloon, ja koko välilasku kestää vain pari sekuntia. Nyt nousee nopeasti saatan metriin jossa tuuli kuljettaa meitä tasaisesti länteen kaupunkia kohti. Ian toivottaa hyvää huomenta tululle huoltoasemanomistajalle. Itselläni käsi väsyi enkä enää jaksa puristaa korin reunaa. Olen jo senverran rauhoittunut että pystyn ihailemaan maisemia. Pallo tuntuu kulkevan tuulen mukana miellyttävä

tasaisesti. Kuitenkin herkässä tasapainossa, niin että jokainen pieni matkustajan liike välittyy millimetrien heilumisen kautta tasapainoaisiin. Oloa voi verrata siihen, kuin pitkän purjehduspäivän jälkeen astuu laiturille. Ei heilu, muttei ole aivan paikallaankaan.

Nyt Ian käyttää poltinta paljon useammin. Parin-kolmensadan metrin jälkeen rupeamme ajautumaan kerrostulessa pohjoiseen.

0930

Korkeutta 800 metriä ja nousemme pilveen. Ian sanoo: — Varautukaa pojat elämäne kauneimpaan kokemukseen. Hän trimmaa variometrin avulla pallon mahdollisimman hitaaseen nousuun. Sumu kirkastuu.

Ja silmänräpäyksessä — mustavalkofilmä vaihtuu loistavaan Technicoloriin. Taas musiikkia korvissa. Hetken aikaa tuntuu siltä kuin uusi kaulaansa myöten pehmeässä pilvessä. Shoobi ja Henakin ovat kuin pukkia odotellessa. Otetaan toisistamme parit valokuvat. Värit loistavat tosi kirkkaasti, valoa tulee sekä alatta yläpuolelta. Ian käskää valmistautumaan hyppyyn. Muistuttaa että laskeutuessa pitää varoa johdinlinjoja. Päätetään että Shoobi lähtee yksikönä, minä kakkosena, ja Hena viimeisenä. Annetaan moottorilla varustettu kamera Ianille. Pyydän Henalta sokkien tarkastusta ja harrastan syvähengitystä. Ian katsoo sekunttikelloa ja toteaa että nyt saa häipyä — korkeutta 1250 metriä. Shoobi kiipeää rauhallisen näköisenä korin reunalle, selkä ulospäin, ja pitää käsillään kiinni polttimen tukirenkasta. Seisoo reunalla hetken, ennenkuin päästää käsillään irti. Kori ei edes heilahda kun hän lähtee. Putoaa selälään noin neljä sekunttia ennenkuin siirtyy pystysyöksyn kautta normaaliin stabiiliin. Hänestä lähtee vaimon suhina kun hän häipyä pilveen.

Mahtaakohan se paikka olla oikea. Pakko luottaa ammattilaisiin. Olen käynyt keran varjolla Floridalaisella suolla, eikä huvittaisi tehdä toista kokemusta. Paikallinen eläinkanta kun ei oikein pidä siitä että sen elämää häiritään (joko syö kokonaisuena tai muuten vain puree tai pistää).

0941

Ian trimmaa ballooin nollanousuun. — Ole hyvä. Muistan U. Nolosen diplomaattisyyden: Mitä jos siltä tipahdetaan? Kiipeän korin reunalle seisomaan, ihan samalla tavalla kuin Shoobi. Toivottavasti pystyn yhtä tyylipuhtaaseen suoritukseen kameralle.

Ei mitään dramaattisia ajatuksia mallia "nyt minä teen sen", ei pelkoa, ei mitään. Tyhjiys imee puoleensa. Ensimmäinen järkevä ajatus löytyy kun sormet irtoavat: — Helppoa. Hitaasti asetun seläläni vaakasentoon. Ballooni on todella valtavan kokoinen. Korin pohja on musta. Olo on täysin miellyttävä, ei ota olleltaan vatsanpohjasta. Kuitenkin koen ensimmäistä kertaa elämässäni täydellisen painottomuuden. Asento stabiili. Ballooni pienenee. Yritän imeä näistä sekunneista kaikesta irti.

Normaali ajattelu on taas kytketty pois päältä. Aivoille tuleva virikkeiden määrä on niin valtava etteivät ne pysty muuhun kuin aistimuksiin. Lievää suhinaa. Samalla asento rupeaa kallistumaan pystysyöksyn kautta normaaliin stabiiliin. Suhina voimistuu nopeasti ja haalarit alkavat leppäätä. Kiihtyvyys on metri per sekunti. Hyvin nopeasti olen normaalissa vapaassa pudotuksessa. Pilvet lähenevät lujaa. Heitän tatin taivaalle ja pulpahdan pilveen. Varjo auki pilvessä. Korkeutta noin 900 m. Missähän sitä ollaan? Tulen alarajasta läpi ja löydän suoraan alapuolelta siistinnäköistä peltoa. Etsiskelen johdinlinjoja ja katselen maisemia. Shoobia en näe missään. Valitsen pienen pellon missä ei näy pihvikarjaa. Paikallisilta appelsiininpoimijoilta ei edes päät käänny kun teen finaali-kaartoa heidän yläpuolellaan. Suuntavaisto on mennyt vähän sekaisin. Toivottavasti fleeraan vastatuuleen. Pehmeä maakosketus. Elämä hymyilee. Hetken päästä Hena laskeutuu samalle pellolle.

Parin minuutin kuluttua saattoauto poimii meidät kyytiinsä. Shoobi onnittelee minua ensimmäisen balloonihyppyn johdosta, ja toteaa että minä hymyilen kuin kolmivuotias pikkupoika jouluaattona. Ei se mitään. Siltä tuntuu.

Case of beer.

Teksti Ilkka Keinänen
Kuvat Jaakko Lanto

Mesukurssi 1/84 Räyskälä 28.4.-5.5.

Vuoden ensimmäiselle hypymestarikurssille Räyskälään kokoontui kaikkiaan kahdeksan mesuoppilasta sekä kaksi kouluttajaa. Wanhaherra Kausalainen sekä svenska talande Enkvist saivat har-
teilleen oikean nuorisokurs-

sin. Keski-ikä jäi alle 23 vuoden, vaikka Lautasen Jaska edustikin vanhempaa ikäpolvea, ikää kokonaiset 29 vuotta. Mukana oli porukkaa kuudesta eri kerhosta ympäri maan, joten polemiikkiä syntyi monesta asiasta.

Kurssi ei ollut mikään lomamatka (paitsi Jussille), vaan heti ensimmäinen päivä oli täynnä tiukkaa asiaa. Eero huolehti äänessäolemisesta — kuten aina. Kurssi vaikenä ja Kristian tarkisti oppilaiden mainetodistukset. Muutamaa

harvaa poikkeusta lukuunottamatta kaikkien paperit olivat lähes OK.

Ensimmäiset päivät kuuluivat rattoisasti lakia opiskellessa ja sen valvoja seuraillessa. Pärinäpoliisit aiheuttivat sen verran meteliä, ettei Eerokaan kitaroineen ja harppuineen (huuli sellaisine) siihen yltänyt, viimeistä iltaa lukuunottamatta.

Vihdoin koitti myös se hetki, jolloin päästiin itse asiaan eli hyppyharjoituksiin... Samalla kun häirittiin ja häätettiin liivillisten oppilaitten kanssa, yritti joku myös ikuis-tapahtumia Eeron ikimallalle osamaksukameralle. Filmiä paloi ja jälkeä syntyi. Hypypäivät olivat pitkiä, mutta antoisia. Ensin pudotet-

Mestari Matson ja oppilaansa, joita vähän arveluttaa.

tiin lähes tyyneessä kelissä, ja myöhemmin täydessä myrskyssä. Mikki Hiiri-tuulimittari suosi kuitenkin meitä, joten kaikki saivat tarvittavat oppilaspudotukset, vaikka pilotti lukikin vielä Aku Ankkaa ja koneen radiokin oli sökö.

Toisen hyppypäivän iltana kouluttajat tekivät erään harvoista hyvistä päätöksistään. He sallivat kurssilaisten nukkua seuraavana aamuna yhden tunnin normaalia pitempään, sillä pitkä työpäivä, sauna, Kristianin diabetki sekä kurssilaisiin kohdistuneet yölliset herätykset ja yllätykset olivat tehneet tehtävänsä. Eeron mukaan olimme kuin hysteerin tytölauma; tämä ilmeni lähinnä siitä, että nauroimme myös Eeron vitseille.

Harvinaista kyllä, kukaan ei loukannut itseään hypätessään alkeisvarjolla, mutta jottei viikko olisi mennyt aivan hukkaan, täytettiin nytkin kaksi raporttia. Toinen kääntyneestä/jakautuneesta kuvusta ja toinen uuden OPS M 6-T:n edellyttämästä mahdollisesta vaaratilanteesta. Kristian, joka oli tuonut Turusta tullessaan loistokunnossa olleet oppilasvarusteet, vei viemisiksi kotiin lähes hylkyvalmiit kamat. Kurssin aikana nämä erikoisturvalliset varusteet aiheuttivat useasti yleistä hilpeyttä. Monesti kuultu sanonta "Ei se toimi kuitenkaan"... sai jatkoa "...ainakaan jos se on Turusta". Ihmeteltiin vain, jotta miten ne siellä oikein uskaltaa...

Kurssilla syntyneet erimielisyydet aiheutuivat yleensä hyppykamoista. Joitakin keuhuttiin — toisia ei. Karjalaisen Matin 18 tunnelia olivat yleisen ihastuksen kohteena. Poppi on poikaa — todettiin ja arvuuteltiin, jotta kumpi onpi parempi, dromedaari vaiko kameli.

Kurssin loppupuoli olikin sitten taas teoriavoittoista. Oppilasharjoitukset olivat monelle hieman vaikea paikka, mutta läpi taisivat mennä. Erityisesti tässä kohdin menestyi Karjalan oma poika Innanen, joka piti oppilaat hereillä (oli poika saanut hyvän pohjakoulutuksen). Jussi oli kuitenkin ainoa, joka ei suostunut myöntämään oppilaille ensimmäisellä tunnilla lajin riskialttiutta, peläten kerhon menettävän kurssimaksuja.

Sitten olikin viikko jo vie-

rähtänyt, ja oli päättäjäsillan aika. Eero sai alkuillasta tuskin suunvuoroa, ja elämä pantiin muutenkin risaiseksi. Laakasalosta tulon jälkeen juteltiin ensin hieman henkeviä ja sitten tuhottiin loput eväät. Selvästi huomasi, kuinka rankka viikko oli ollut kouluttajille, kun kiertämään etsittyneet pullo hupenivat vain heidän kohdallaan. Tulos oli sitten sen mukainen. Eero haastoi riitaa, muttei saanut aikaan tappelua ja Kristian kärsi sukeltajantaudista vielä valvoessaan loppukokeita seuraavana päivänä. Loppukritiikkinä: Jokainen oli viihtynyt ja viihdyttännyt, eikä keistäkään tullut pahimpia vihamiehiä.

Skål på den saken, sanoi Wanhapoika

Näi myös se tehään.

EUROPEAN QUALITY PARACHUTES FROM PARACHUTES DE FRANCE

Do not hesitate to contact your Scandinavian distributor:

SCAN-PARAS medegade 3, Snoldelev, DK-4621 GADSTRUP, DENMARK. International phone 45-2-391414

Ruotsissa mullistus koulutuksessa

SUURIN PÄÄTÖS

10 VUOTEEN

Mallia USA:sta

USA:n positiiviset kokemukset pitkälle kehittyneiden varjojen käytöstä oppilailla ovat saaneet Ruotsissa aikaan sen, että vanha koulutusjärjestelmä on saanut heittää hänpölyä.

— Asiaan on vaikuttanut myös oppilasvaljaiden kehitys, että emme näe mitään syytä pysyä vanhoissa kuputyypeissä, sanoo SFF:n koulutuspäällikkö Magnus Kramer.

Sitä paitsi materiaali alkaa tulla vanhaksi ja on tarpeeton ottaa sisään lisää armeijan ylijäämää.

Kaksi eri koulutusrunkoa

Uusi koulutusjärjestelmä riippuu siitä, käyttääkö oppilas tavallisia valjaita vai oppilastandemeita. Pääperiaate on se, että tehoarjoilla (ei Starlite) saa hypätä vain säännöllisesti oppilastandemeilla hyppäävä. Tällöin varjo on löysillä virityksillä tehty sakkaamattomaksi. Varjo on myös pakattava sukkaan. Rintapakkausta käyttävä oppilas saa aluksi tyytyä alkeisvarjoon.

Koulutusohjelman mukaan edettäessä 17. hyppy tapahtuu kummassakin tapauksessa tavallisella sakkaavalla tehoarjoilla (ei Starlite). Tällöin hypätään patjakoulutushyppyjen tyyliset tehoarjokoulutushypyt: 3 hyppeä (rintapakkaus) ja 2 hyppeä (tandemit). Ja jo 25. hypyn jälkeen, jos B-lupakirjaan vaadittavat suoritukset on tehty, on mahdollisuus päästä patjaan (ja Starliteen).

Ruotsin CI (Chef. instruktör = koulutuspäällikkö)-kokouksessa lokakuussa päätettiin, että tehoarjoja saa käyttää jo ensimmäisellä pakkolaukaisuhyppyllä, ja että liitovarjon saa käyttöönsä B-lupakirjan omistaja. Tämä edellyttää, että oppilas käyttää tandemiteita, joissa on uudenaikainen kuvunpäästöjärjestelmä. Päätös merkitsee monelle suurinta kehitystä sen jälkeen kun spiraalitesti poistettiin. Ruotsin päätös ei ole mikään pelkästään ruotsalaiskansallinen ilmiö, vaan se liittyy oleellisesti jatko-osana viime vuosien nopeaan koulutuskaluston ja -menetelmien kehittymiseen ns. suurissa hyppymaissa.

Tässä yhteydessä edelleenkin 5 koulutushyppyä.

Varavarjosysteemi

CI-kokous on päättänyt, että oppilastandemeita käytettäessä on ainoastaan Single Operation Systeemi (SOS) sallittu. Siinä tapahtuu kuvunpäästö ja varavarjonlaukaisu samasta kahvasta. Ensin pääsee pääkupu kolmirengasolkalukoilla ja samalla vedolla edelleen varavarjo. Systeemi on varustettu ns. Stevens-punoksella, joka varmistaa, että varavarjo aukeaa, vaikka oppilas ei vetäisikään vaijeria loppuun.

Tämä on herättänyt polemiikkaa, koska etenkin Västeråsin ja Linköpingin kerhot ovat tavanomaisen varavarjosysteemin kannalla (hankintalistalla heillä Racer tai kopio Chaser). Siis että ensin päästetään pääkupu ja toisesta kahvasta varavarjo.

Västeråsin kerho, Aros, on vedonnut SFF:ään ja pyytänyt päätökseen parannusta, koska sen mielestä vanha systeemi varustettuna Stevens-punok-

sella on pitkällä tähtäimellä parempi, koska silloin päästäisiin yhdestä koulutusvaiheesta.

Suomessakin harkitsevalla kannalla

Mm. hyppymestarikurssilla on tälläinkin kokeiltu tehoarjon käyttöä n. 1000 pl-hyppyllä.

Tehoarjo on hyväksytty alkeiskoulutukseen. Ainoastaan Starlite-kupuja, pienintä ja nopeinta pyöreätä varjoa, ei vasta-alkajille kelpuuteta sen korkeiden vajoatointalukujen takia.

SFF (Svenska Fallskärmsförbundet) on laskenut rimaa myös liitovarjolle. 25 laskuvarjohypyn kokemuksella patjan selkään! Enää ei tarvita 50 tehoarjohyppyä ennen patjaa.

Näistä kahdella on jouduttu turvautumaan varavarjoon. Toinen tapahtui tehoarjolla, josta puuttuivat stabiilisaattorit ja toisessa varjossa oli todennäköisesti pakkausvirhe. Varusteina on luonnollisesti käytetty tavanomaisia oppilasvaljaita rintapakkauksiin.

Yhtenä ongelmana on ollut etuhelman sisäänmeno, joka yhdessä jonkun toisen vajoatoiminnan kanssa, joka — kuten vakavassa vajoatoiminnassa yleensä — tehoarjolla vaatisi kuvunpäästöä. Tandemit olisivatkin myös laskuvarjotoiminnanohjaaja Eero Kausalaisen mielestä edellytys tehoarjon käyttöön vasta-

alkajille, mikä taas tuo maamme hankalan taloudellisen pykälän eteen. Varmaa mielipidettä ei täällä ole myöskään muodostettu tiettyistä systeemiin oleellisesti liittyvistä seikoista, kuten mm. parhaasta varavarjosysteemistä.

Konservatiivisena maana Suomi siis odottelee valmius-asemissa mitä maailmalla tapahtuu budjettiaan laskeskelten, joten kannattaa pitää mielessä, kerhojen kalustopäälliköt ja johtokunnat, kun teette ratkaisuja kalustohankinnoista. Tuskin Suomeenkaan enää kannattaa lisätä isoisän aikaisista tuottaa, joten käytelkään varoen ja pakatkaahan huolella sitä, mikä nyt on maassa.

Miten sitten USA:ssa

Jenkeissä kaikki on mahdollista. Maallikko voi mennä laskuvarjokursseille ja olla kahden viikon päästä urhea patjahyppääjä. Jopa ensimmäisiä hyppyjä on siis tehty patjalla. Tällöin listalla ovat olleet helposti käsiteltävät,

suuret kuvat, kuten esim. 9-putkiset Djangon LR-288 ja Securityn Unit IV 300ft, joista ohjauspunoksia on pidennetty niin, että varjo ei sakkaa, vaan vajoaa hissukseen täysillä jarruilla, eteenpäinmenovauhdin ollessa turvallinen. Varavarjoista moderneissa oppilasvarusteissa ovat 26' Conical, 26' Phantom ja 26' Lopo yleisimmät.

Valjaina käytössä ovat mm. Strong Student tandemit, Securityn Systemit ja Student Vectorit. Viimeksimainitut poikkeavat hieman muista systeemeistä, koska suunnitellun ideana niissä on ollut se, että poikkeavuus tavallisista tandemista olisi mahdollisimman pieni. Päävarjokahva on uscimpien handy-ployd'ien "pompulan" muotoinen ja värinen sekä sijoitettu lähelle tavallisen, kädestä päästettävän, sijaintipaikkaa. Varavarjon kahva ja katovei-pampula ovat kummatkin normaaleilla paikoilla (valjaat on varustettu Stevens Cutaway-systeemillä). Tällöin siirtyminen pois oppilastandemeista ei aiheuta sekaannusta uusien varusteiden kanssa.

Bob Hallett, joka pyörittää Tom Pirasin kanssa De Landin hypykeskusta Floridassa, kertoo että patjojen käyttö alkeiskoulutuksessa on heillä vähentänyt, ellei suorastaan eliminoinut, loukkaantumisia.

Myös Lodin hypykeskuksessa, jossa vastaavana toimii Bill Dause, loukkaantumistilastot puhuvat puolestaan. 3000:sta Unit IV:lla koulutetusta oppilastaan vain 3 on loukkaantunut, ja näistäkin 2 on sattunut "kokeneemmille". Dausen mielestä esim. tyynenä päivänä on turvallisempi hypätä patjalla kuin alkeisarjolla, sillä useat jalkavammat sattuvat, kun hypääjän vajoamissuunta on kohtisuoraan maanpintaa vastaan, kun taas liitovarjolla hypääjä kohtaa maan vinosti. Varusteiden kehityksen myötä lajin pariin jäävien prosentti on kasvanut hurjasti, varsinkin jos koulutus tapahtuu vielä nopeutetusti vapaassa pudotuksessa (AFF). Esim. Ellingtonin hypykeskuksessa, jossa viime vuonna koulutettiin 200 AFF-oppilasta, tämä prosentti on ollut lähes 100. Tässä keskuksessa on PC:t käytössä alkeiskoulutuksessa, mutta tämän vuoden aikana sielläkin on tarkoitus siirtyä patjoihin.

Oppilaskalustosta voit lukea lisää Laskuvarjourheilusta 1/83 ja 4/83.

Lähdetietoina tässä artikkelissa on käytetty Parachutist 8/83:a ja Svensk Fallskärms-hoppet 4/83:a.

Teksti: Anne Louhimo
Kuvat: Harri Rauhamäki

C9 — tulevaisuudessa Ruotsissa museotavaraa.

Para-Ski

SM • PM

vuoksi Jari Mäkinen (HLK) oli päivän nopein.

Lauantaina mutkamäen laskijat pitivät vapaata ja murtomaahiihtäjät päästettiin irti ladulle. Kilpailua käytiin sekä PM- ja SM-tasolla. Sää ei lauantaina ollut kaikkein paras, vaan lunta tuli todella taivaan täydeltä varsinkin illalla ja näytti siltä, että sunnuntaista ei tule mitään. Mutta toisin kävi. Aamu valkeni pilvettömänä mutta sumuisena kaupungissa. Lentokentällä, joka on huomattavasti korkeammalla, ei juuri sumua ollut. Heti aamulla saatiin ensimmäinen poka taivaalle ja kisa alkoi tasamaahypyillä aivan parakin viereen erinomaisessa säässä. Kolmella koneella kisa sujui kitkattomasti ja nopeasti. Kahden kierroksen jälkeen aloitettiin rinnehyyt ja samalla rovaniemeläisten järjestelyt pettivät. Kun kolmas kierros aloitettiin, oli kello vierähtänyt jo pitkälle iltapäivään. Rinnehyyt suoritettiin aivan Ounasvaaran hyppyrinmäen viereen ilta-auringossa ja lähes nollatuudessa. Sen verran ilmavirta kuitenkin vajosi rinnettä alas, että monet jäivät vajaaksi.

Kolme kierrosta oli kisaa käyty ja kello oli 19.00 ja tu-

loksia alettiin odotella. Mutta taas järjestelyt pettivät, ja porukasta suurin osa ehti lähteä kotimatkalle. Onneksi, sillä tulokset saatiin valmiiksi vasta iltamyöhällä.

Kuitenkin kisat saatiin läpi kunnialla ja sunnuntain erinomaisen sään ansiosta monelle jäi hyvä mieli.

Tulokset:

PM Para-Ski murtomaa-tarkkuus

1. Soini Tatu	LJK	40 p
2. Waade Stig	Norja	65 p
3. Lahti Jouni	ULK	125 p

joukkue PM murtomaa-tarkkuus

1. Suomi 2		
Heino Lahti Mäkinen		13 p
2. Norja		17 p
3. Ruotsi 2		25 p

SM murtomaa-tarkkuus

1. Soini Tatu	LJK	29 p
2. Käyhkö Risto	T-KLU	65 p
3. Lahti Jouni	ULK	65 p

SM alppi-tarkkuus

1. Jari Mäkinen	HLK	2 p
2. Autti Jukka	ULK	65 p
3. Kilpinen Olavi	LJK	85 p

SM alppi-tarkkuus naiset

1. Nieminen Sinikka	JLK	2 p
2. Forssten Karita	SLU	13 p
3. Hyppänen Sisko	ULK	25 p

Vuoden 1984 Para-Ski SM- ja PM-kisat pidettiin Rovaniemellä erinomaisissa puitteissa. Tosin sää yritti oikutella alussa, mutta kyllähän porukka osaa sääätä tehdä illoin.

Perjantaina 30.3. kisat aloitettiin alppilajilla, laskettelulla, Ounasvaaran Totto-rinteessä.

Rata oli ihan hyvä ja sen verran vaikea, että eroja saatiin syntymään. Loppupään laskettelijat saivat laskea kulanutta rataa, koska lumi oli erittäin pehmeää. Toinen kierros laskettiin vielä samaa rataa joten rata oli jo heikko. Siitä huolimatta tai ehkäpä sen

Hyppääminen

sulkupallosta

Hyppääminen sulkupallosta kuulostaa hullulta eikä totta, mutta sitä on erittäin kiihottava ajatella yhtenä lajina laskuvarjourheilussa. Nyt ei ole kyse siitä, kuinka päästä alas vaan siitä, kuinka päästä ylös.

Tietysti jotkut ajattelevat nyt, että sehän on melkein kuin Base-hyppy, mutta me olemmekin väärässä paikassa, koska meillä ei ole kunnollista vuorta. Näin meille jää tavanomainen vaihtoehto — lentokone, mutta se on kallista ja hidasta. Kerhomme johtaja, Basil Hodder, avasi tien tutkimuksillemme hankkiessaan oman toisen maailmansodan aikaisen 8000 kuutiojalaa sulkupallon. Hän löysi sen armeijan ylijäämävarastosta North Sydneynssä ja maksoi siitä vain sata dollaria. Se päätettiin hankkia vaikka emme olleet varmoja mitä sillä voisi tehdä. Suuret korjaukset olivat tarpeen, mutta aloitimme ne vasta sitten kun kerhomme puuhamies, Bob Moore, esitti suunnitelmansa. Hän pisti pyörät pyörimään ehdottomalla, että pallo täytettäisiin heliumilla, kori korjattaisiin ja sitten vain hyppäisimme siitä.

Ratkottavana oli kuitenkin useita ongelmia. Tärkeimpänä niistä kuinka määrittää hypypaikka. Tavanomainen ongelma salku- ja ilmapallojen kanssa.

Bob yhdessä nostokurki-opetaattori Reg Gillin ja hit-saaja Eric Fudgen kanssa

suunniteltiin opastussysteemiin, joka käsitti yksinkertaisesti kaksi vintturia ympyränmuotoisella radalla. Päätettiin, että radan tulisi olla mailin halkaisijaltaan, jotta vaijerin kulmaksi ei tulisi enempää kuin 70 astetta. Rata rakennettiin vanhoista rautatiekiskoista.

Kaksi 230 Cidchevy moottoria muodostivat vinttureiden voimanlähteen. Vintturit ja moottorit sijoitettiin pyörillä varustetuille alustoille, jotta ne voisivat liikkua kiskoilla.

Moottoreilla liikuteltiin joko alustoja (eteen ja taakse) tai käytettiin vinttureita. Vinttureiden puolat hankittiin eräältä voimayhtiöltä, koska ne olivat ainoat johon saimme mahtumaan 16.000 jalkaa ohutta vaijeria.

Yhteydenpito maahan hoidettiin radiolla, jonka kautta annoimme ohjeet milloin moottori käynnistettäisiin sekä mihin suuntaan alustaa liikuteltaisiin radalla sekä lisäämään tai vähentämään vaijeria.

Seuraavaksi kävimme itse pallon kimppuun. Ensin rakensimme matalaseinäisen korin telttakankaasta ja putkista siten, että yhden seinän saattoi irroittaa. Seuraava askel olikin sitten pallon täyttäminen heliumilla.

Sen jälkeen pystytimme radioaseman, josta voitiin olla yhteydessä pallon sekä varjon varassa olevaan oppilaseen.

Ensimmäisenä päivänä pallosta hypäsi vain joukko kokeneita hyppääjiä testausmielessä. Useiden hyppyjen jälkeen päätettiin järjestää suunnitelmallista hyppytoimintaa. Tuulen suunta tarkistettiin tuulipussista, jonka jälkeen alustaa siirrettiin niin, että se oli samassa linjassa tuulen kanssa.

Sitten pallo nostettiin 2.200

jalkaan, josta korkeudesta heitettiin striimeri. Hyppypaikan selvittyä alustaa siirrettiin jälleen niin, että pallo tuli tarkalleen oikeaan linjaan ja oikealle paikalle. Sitten vain laskettiin vaijeria ulos kunnes pallo saavutti halutun korkeuden. Toisesta vintturista laskettiin vaijeria nopeammin kuin toisesta, jotta pallo saatiin oikealle paikalle. Sitten korin yksi seinä irti ja Sky Dive!

Nyt kun olemme tottuneet systeemiin, niin saamme kuusi hyppääjää 3000 jalkaan minuutissa, viisi hyppääjää 9.500 jalkaan kuudessa minuutissa ja neljä hyppääjää 12.500 jalkaan kymmenessä minuutissa.

Laskutuminen kestää suunnilleen saman verran. Kustannukset ovat 0,75 dollaria hyppääjältä 12500 jalkaan. Tämä kustannuserä tulee polttoaineesta, joka kuluu kun moottoreita käytetään.

Ainoa ongelmamme on, että hyppääjät ovat tulossa niinhemmotelluiksi nopeasta nousuajasta, yhden dollarin hyppyhinnasta, sekä siitä, että enää ei tarvitse palella kylmässä tuulessa, eikä pelätä lentokoneen nousua, että he eivät enää halua hypätä lentokoneesta.

Käänsi: M. Teivainen
Lähde: Canpara lokakuu/1983

THE HAPPY LANDING CO. presents . . .

The world's leading skydiving movies on videotape –

Programme I (40 mins.) Carl Boenish

"Wings" – The United States Freefall Exhibition Team show a new direction in RW with a sequence of classic skydives.

"El Capitan" – The first freefall jumps from this magnificent mountain set to the music of Beethoven.

"Skydive" – The definitive skydiving movie including 3-D dives, hang loads, and the previous 50 man formation, probably the most stunning skydiving sequence yet filmed. **£37.50**

Programme II (15 mins.) Carl Boenish and Jorma Öster

"Trollveggen" – Known to climbers as Europe's most imposing sheer rock face. It towers over 5000 ft. and this short film tells the story of how a group of skydiving pioneers made the first freefall descent down its awesome face. **£22.50**

Programme III (45 mins.) Carl Boenish

"Playground in the Sky" – This is Carl's most ambitious film to date. It documents the development in skydiving and hanggliding over the last fifteen years. This action packed tape is entirely new footage and includes the definitive demonstration by the Jerry Bird All Stars. Altitude records, fun jumps, previous RW record attempts, the earliest hanggliders, and an amusing look at how not to fly them and lots more. Set to music with an amusing and informative commentary this tape will keep you entertained from beginning to end. **£37.50**

Send cheque or postal order to:

**The Happy Landing Co., 175 Croydon Road,
Beckenham, Kent BR3 3QH, England**

Photo by
Pekka Palotie

Amerikkalainen vapaapudotuskuvaaja Carl Boenish on saanut surmansa Norjassa suoritettuaan epäonnistuneen hypyn vuorelta.

Boenish, jonka hyppyura alkoi jo vuonna 1962, oli koko ajan yksi maailman tunnetuimmista ja värikkäimmistä hyppääjistä. Useimmille hyppääjille Boenish on tullut tutuksi monista hyppyfilmeistään. Tunnetuin kaikista lienee Skydive sekä Masters of the Sky, joka on saanut lukuisia kansainvälisiä palkintoja. Vuodesta 1979 lähtien hän oli kiinnostunut hyppäämisestä kiinteältä alustalta, ja siitä aiheesta hän teki vuosien varrella lukuisia filmejä.

Koulutukseltaan Boenish oli alunperin elektroniikka-insinööri. Hän oli mukana monissa kokoillan elokuvissa kuvaajana kuten Hyppy Ikuisuuteen (nähtiin viime syksynä tv:ssä) sekä suunnittelijana esim. Bond-filmeissä.

Boenishillä oli Los Angelesissa oma yritys *Photo Chuting*

Enterprise, joka oli erikoistunut mainoskuvauksiin.

Neljä vuotta sitten Carl meni naimisiin. Jean Boenishista tuli lyhyessä ajassa innokas kuvaaja sekä Base-hyppääjä. Onnettomuuden sattuessa pariskunta oli Norjassa kuvaamassa hypyää Trollveggenilta tarkoituksenaan suorittaa pisin vapaa putoaminen kiinteältä alustalta. Hypyn rahoittaja toimi englantilainen juontajakuuluisuus David Frost, joka oli myös paikalla muutamaa päivää ennen onnettomuutta. Filmi oli tarkoitettu myydä USA:han Guinnessin ennätyskirjaa käsittelevään TV-sarjaan.

Carl Boenish kuollut

Pariskunta onnistuikin suorittamaan hypyn paikalta, josta he saattoivat suorittaa 15 s vapaan putoamisen.

Seuraavana päivänä Carl palasi ylös vuorelle tarkoituksenaan hypätä vanhalta hypypaikalta. Matkalla ylös mukana ollut vuorikiipeilijä ehdotti uutta paikkaa, josta mahdollisesti voisi hypätä. Carl innostui paikasta, vaikka se ei kivitetin mukaan ollutkaan aivan pystysuora. Hetken mielijohteesta suoritettu hyppy koitui Boenishin kohtaloksi. Välittömästi hypättyään hän huomasi, ettei pääsisi irti vuoresta ja yritti avata heti varjonsa. Boenish iskeytyi vuoreen kuvun ollessa juuri avautumassa. Mukana ollut vuorikiipeilijä, joka kuvasi hypyn järkyttyi syvästi tapahtuneesta ja heitti käyttämänsä kameran rotkoon. Jean Boenish, joka oli onnettomuuden sattuessa hotellissa, suoritti kaksi päivää myöhemmin hypyn vanhalta paikalta kunnioittaakseen miehensä muistoa.

Onnettomuus tapahtui 7. päivänä heinäkuuta.

TARKKUUTTA TURUSSA

TLU:n keväiset tarkkuushyppykisat, joita myös kerhon mestaruuskilpailuiksi kutsutaan, järjestettiin toukokuun 19.—20. päivänä. Kilpailuista on vähitellen muodostumassa perinne, mistä osoituksena nyt toisen kerran jaettu komea kiertopalkinto. Alunperin kisat oli tarkoitus pitää jo aiemmin keväällä, mutta muiden kiireiden ja hyppykoneen reistailun takia niitä jouduttiin siirtämään. Sarjoja oli kolme: alkeisvarjot, PC:t ja patjat. Patjasarjassa hypättiin kolme kierrosta, muissa kaksi. Hyppy mitattiin 10 metriin saakka, ja alkeisvarjosarjassa kisaileville otettiin aika, jos ja kun varjo ei aina totellut käskijäänsä tarpeeksi hyvin.

Osanottajia oli ilahduttavan runsaasti, kaikkiaan noin 40. Turussa on kevään aikana koulutettu ennätysmäärä uusia parailijoita, ja tämä näkyi myös kisoissa: alkeisvarjosarjaan osallistui 25 hyppääjää. PC:llä kisaili vain neljä urhoollista, ja loput taistelivat

kullasta ja kunniaista patjasarjassa. Komeita palkintoja oli iso kasa, josta kiitos Medica Oy:lle ja Karhin Terolle.

Keli oli kohtalaisen hyvä koko kisojen ajan, niin että kaikki oppilaatkin saivat kilpailuhyppynsä suoritettua.

Patjasarjassa voiton nappasi Kristian Enkvist ennen Mauno Räsästä, joka ensimmäisen kierroksen seitsensenttisen jälkeen kadotti tarkimman sihdin ja jäi toiseksi. Tulokset eivät edustaneet aivan terävintä kansainvälistä kärkeä, mutta ainahan suurissa kilpailuissa sijoitus on tärkeämpi kuin tulos.

PC-sarjan voiton vei Leila Iivonen kolmen miespuolisen kilpakumppaninsa nenän edestä. Kukaan sarjan kilpailijoista ei saanut molempia hypyjään ringin sisälle.

Todellinen tarkkuushyppyvirtuoosi tai sitten onnettaren armoston suosikki oli alkeisvarjosarjan voittaja Jarmo Haapala. Jarmo hypäsi elämänsä ensimmäisen hypyn

viikkoa ennen kisoja, ja kilpailuja edeltävä hyppykokemus oli kunnioitettavat viisi hypyää. Ensimmäisen kierroksen tulos 1 m 30 cm voitiin tietysti laskea täysin hyvän onnen tiliin, mutta kun mies toisella kierroksella teki lukemat 50 cm, piti jo nostaa hattua. Taina Horne ja Kurt Javén onnistuivat myös saamaan toisen hypynsä ringin sisään. Muiden osalta sarja meni juoksu-kilpailuksi.

Sunnuntai-iltana saatiin viimeisetkin kilpailuhypyt suoritettua, ja päivän painuessa mailleen ja illan hämyin laskeutuessa kentän ylle kokoontuivat kaikkensa antaneet kilpailijat kerhon toimiloihin vaatimattomaan mutta lämminhenkiseen tilaisuuteen, jossa eri sarjojen parhaat saivat vastaanottaa palkintonsa ja yleisön suosionosoitukset. Herkän tilaisuuden päätteeksi suljettiin kerhuhuoneiston ovet ja kilpailijat vetäytyivät hyvin ansaitulle yölevolle.

Risto

Tulokset:

alkeisvarjot (2 kierr.)

1. Jarmo Haapala	1,80
2. Taina Horne	7,70 + 2
3. Kurt Javén	10,00 +
4. Marko Jaakkola	24 s
5. Pasi Mansoniemi	32 s
6. Seppo Mäntysaari	36 s
7. Sami Brander	37 s
Lauri Kotimäki	37 s
9. Jyrki Lehto	54 s
10. Eero Lehtinen	79 s

PC:t (2 kierr.)

1. Leila Iivonen	13,40
2. Rauno Laaksonen	18,25
3. Jussi Kopra	18,50

patjat (3 kierr.)

1. Kristian Enkvist	1,44
2. Mauno Räsänen	2,67
3. Kalle Kulmala	5,42

	NOTE: (See) rule page 10		100	1.5
---	--------------------------	---	-----	-----

DEPLECTED MANEUVER	DESCRIPTION OF MANEUVER	TYPE FOR MANEUVER	SHORT NAME	RATING
	Tracking, shallow dive, body 45° to vertical, no rotation, face down		T	1.0
	Tracking, inverted, shallow dive, 45° to vertical, face up		Ti	2.0
	Track, inverted, shallow dive, 25° with rotation of 180° or less		Tp	1.5

NOTE: Rotation maneuvers that commence and end in a position of 2000 up, back to earth, rate the same value as the face down equivalent. Additional value will be gained by transition factor increase of 0.5 applied on the maneuver. This does not apply to inverted horizontal turns, that have their own rating, but the factor increase of 0.5 is applied.

FREESTYLE FREESTYLE FREESTYLE FREESTYLE FREESTYLE FREESTYLE FREESTYLE

• taitohypyn korvaaja •

Norjan ilmailuliitto on tehnyt FAI:n laskuvarjokomitealle CIP:lle ehdotuksen uusimuotoisen vapaapudotuskilpailulajin kokeilemiseksi sekä — jos se kokeilujen perusteella hyväksi nähdään — käyttöönottamiseksi taitohypyn sijalle.

VALUE RATINGS FOR MANEUVERS

DEPLECTED MANEUVER	DESCRIPTION OF MANEUVER	TYPE FOR MANEUVER	SHORT NAME	RATING
	Horizontal left turn face down (180°)		LT	1.0
	Horizontal right turn face down (180°)		RT	1.0
	Vertical backward loop (360°)		BL	2.5
	Vertical forward loop (360°)		FL	1.5
	Left barrel roll (360°)		LOR	1.5

DEPLECTED MANEUVER	DESCRIPTION OF MANEUVER	TYPE FOR MANEUVER	SHORT NAME	RATING
	Stand up, head up, feet straight down (± 15° from the vertical axis.)		SU	2.5
	Vertical pirouette, head down, rotation 180° or more, axis ± 15° from vertical.		VP	3.0
	Standard pirouette, head up, feet straight down, rotation 180° or more, axis ± 15° from vertical.		SP	1.0

Taitohypyn sanotaan olevan hitaasti kuolemassa. Kiinnostus sitä kohtaan on suuressa maailmassa kaiken aikaa vähenevässä — Suomessa kehityksen suunta on kuitenkin viime vuosina ollut päinvastainen. Jo toistakymmentä vuotta on pohdittu mahdollisuuksia kehittää hen-

kilökohtaista vapaapudotuslajia nykyistä taitohyppyä monipuolisempaan suuntaan.

Norjalaisten tekemässä ehdotuksessa todetaan mm. että hyppääjä ei voi tehdä taito-

Jatkuu seuraavalla sivulla

DIFFICULTY	DEGREE OF DIFFICULTY	TRANSITION	SHORT-HELD	GRADE
	Right marginal roll 180°		FOR	1,5
	Horizontal left turn face up 180°		LTI	2,0
	Horizontal face up 180°		PTI	2,0
	Vertical dive head down, no rotation 180° (from the vertical axis)		VD	1,5

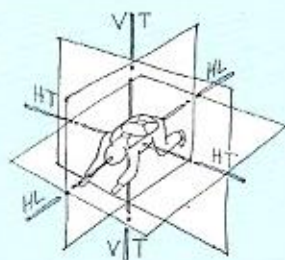
EVALUATION OF TRANSITIONS

An important element in the determination of the degree of difficulty is a series of manouevres, i.e. the change from one manouevre to another.

To establish a viable system, it is necessary to analyse the essential elements of the manouevres themselves. At the present stage of development, manouevres consist of:

- a. Rotation around one of the three body axis
- b. Maintaining a specific alignment of the longitudinal body axis.

The three main body axis are illustrated below:

HL is the HORIZONTAL LONGITUDINAL AXIS (the main body axis)
HT is the HORIZONTAL TRANSVERSE AXIS (hip axis)
VT is the VERTICAL TRANSVERSE AXIS (body center axis)

Consequently, the degree of difficulty of a transition will be related to the degree of change in MAIN BODY AXIS direction, and whether a change in direction of ROTATION occurs.

FREE STYLE

Jatkuu edelliseltä sivulta

hyppysuoritusta 4,8 — 5,3 sekuntia nopeammin. Eikä ihmisen epätäydellisyyden vuoksi todennäköisesti ole käytännössä mahdollista edes päästä em. matemaattisesti selvitettyihin lukuihin.

Edelleen esityksessä todetaan, että taitohyppy käsittää vain kaksi erilaista liikettä, joi-

	Change of body axis. Change in direction of rotation.
	Change from HT to VT. 90° change of manouevre axis HT to VT, and change from rotation on HT to rotation on VT.
	Change from VD to DV. 180° change of axis body axis. No rotation to change.

	Change from HT to VT. 180° change of body axis, and change of direction of rotation.
--	--

ta toistetaan määrättyssä järjestyksessä. Norjalaisten esitys tarjoaisi huomattavasti laajemman suoritusten skaalan ja antaisi hyppääjälle mahdollisuuden myös itse kehittää lajiaan ja kilpailusuorituksensa "muotoa".

Kilpailun suoritus

Freestyle-kilpailuun norjalaisten esityksen mukaan kuuluu kuusi hyppyä 2300 metristä, työskentelyajan ollessa 25 sekuntia.

Kilpailu on kaksiosainen: kolmella hyppyllä pakolliset

kuviot ja kolmella vapaaehtoiset kuviot. Jos hyppymäärä on pienempi kuin kuusi, pitäisi molempia hyppylajeja olla yhtä paljon. Jos taas halutaan suurempaa hyppymäärää, pitäisi pakollisia olla kolme. Loput olisivat vapaaehtoisia.

Pakolliset kuviot ovat ensimmäisellä hyppyllä (hypyn perusarvo 9,0 pistettä):

- vasen käännös
- etuvoltti
- oikea käännös
- takavoltti
- vasen tynnyri
- etuvoltti
- oikea käännös

Toinen hyppy (hypyn perusarvo 8,5 pistettä):

- vasen käännös
- takavoltti
- oikea käännös
- etuvoltti
- vasen käännös
- takavoltti
- oikea käännös

Kolmas hyppy (hypyn perusarvo 8,5 pistettä):

- vasen käännös
- takavoltti
- oikea käännös
- etuvoltti
- vasen käännös
- takavoltti
- oikea käännös

Pakollisista kuvioista otetaan aikaa, joka muutetaan pisteiksi kääntäen siten, että pienin aika antaa eniten pisteitä.

Sakkoja ei ole. Kukin liike arvostellaan joko hyväksytyksi tai hylätyksi. Väärä tai puuttuva liike aiheuttaa 1,0 tai 1,5

pisteen vähennyksen hypyn pisteistä. Ylimääräiset liikkeet eivät aiheuta sakkoja tms., mutta ne sisällytetään ajanottoon.

Pakollisten kuvioiden pistelaskussa siis huomioidaan aikapisteet sekä hyväksytyt suoritukset.

Vapaavalintaisissa liikkeissä hyppy voi käsittää kunkin monta liikettä tahansa. Liikkeet valitaan pääsääntöisesti sääntöjen liitteestä, mutta kilpailija voi myös suunnitella itse omat liikkeensä. Tällöin hänen on ennen kilpailua esitettävä liikkeensä/liikesarjansa tuomariston hyväksyttäväksi. Tuomaristo selvittää, mikä on kunkin liikkeen tai siirtymävaiheen pistearvo (vaikeusaste) sekä ratkaisee, onko liike sellainen, että sen arvostelu on mahdollista. Arvostelu suoritetaan maasta videolla.

Vapaavalintaisten liikkeiden arvostelussa on kaksi

paosaa: 1. liikesarjan toteuttaminen ja 2. "eleganssi" sekä suorituksen sujuvuus (tyyli).

Kullakin liikkeellä on ennalta määrätty pistearvonsa. Jollei liikettä suoriteta tai se tehdään väärin (arvostelu myös näillä hypyillä hyväksyty/ei hyväksyty), putoaa sarjasta pisteitä liikkeen arvon verran.

Liikkeitä arvostellessaan tuomarit voivat käyttää hidastuksia ja jopa pysäytyksiä. Tyyli pisteet annetaan kuitenkin aina normaalinopeudella suoritettun katselun perusteella.

Tehtyjen liikkeiden määrän lisäksi arvosteluun vaikuttaa merkittävästi juuri liikesarjan sujuvuus, joka määrää pistelaskukertoimen. Lisäksi voi kilpailija saada jonkin verran pisteitä, jos kahden perättäisen liikkeen välinen poikkeama liikkeiden akseleilla on riittävän suuri.

Esimerkkejä liikkeistä, niiden pistearvoista sekä "poikkeamapisteistä" löytyy oheen liitetystä kuvista. Lisätietoja tai vaikkapa kopion alkuperäisistä täydellisistä säännöistä voi saada esimerkiksi Eerolta SHL:sta. Sellainen löytyy myös kaikilta LuKT:n kisa toimikunnan jäseniltä.

Josko freestylestä löytyisi monipuolisesti henkilökohtaisia vapaapudotustaitoja mitattaava ja kehittävä uusi kilpalajilaji? Kokeilkaa!

Teksti: Eero Kausalainen

Avoin kirje uttilaisille

Helsingissä on hämmästyneenä otettu vastaan kilpailukutsunne relatiivihyppäämisen SM-kisoihin. Virallisten kilpailusääntöjen kohta 1.2 toteaa ylevän tavoitteen kilpailuille. Kuinkahan mahtaa toteuttaa teikäläisten hyppyhinnoilla?

En saata ymmärtää, millä laskuopilla olette saaneet kisahyppyn hinnaksi ennätyskelliset 79,55 (harjoitushyppy mukaanluettuna). Vallankin kun nelimiehistä hypätään C-182:sta, jonka kustannukset eivät voi olla lähelläkään em. summaa. Viimevuotisia kisa-hintoja saatettiin perustella pitkällä siirtolennolla Ouluun, tänä vuonna ko. perustelu ei

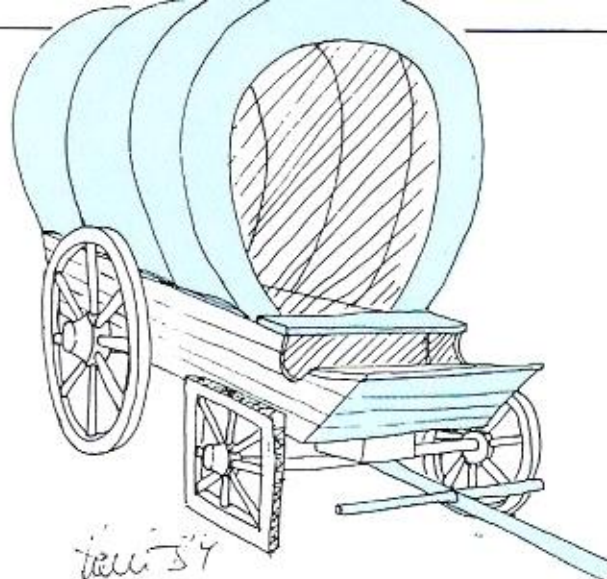
ole mahdollinen. Haluan nähdä laskelman, jossa käy ilmi, mistä tämänvuotiset kiskurihinnat muodostuvat.

Mielestäni tällainen rahanahneus on epämoraalista eikä mitenkään edistä lajia, päin vastoin. Helsingistä jää useita joukkueita pois kilpailuista korkeiden maksujen takia. Alemmilla hinnoilla olisi saaneet useampia joukkueita mukaan ja siis enemmän rahaa. Tämän tajuaminen ei vaatine suurta taloudellista tajuua.

Ei kilpailuja tarvitse miinuksen puolella pyörittää, mutta kerhon talouden kohentaminen ja hankintojen rahoittaminen näin törkeällä tavalla toisten hyppääjien selkänahasta on osoitus itsekkästä oman edun tavoittelusta, eikä paranna parahenkeä.

Mimma Lehtovaara
Marita Viljanen

Ps. Eikö juuri Utin porukka ollut käärmeissään viime vuonna Turun kupurelatiivikisoissa korkeista hinnoista ja vaatinut niiden alentamista?

"Onko turvallisuuspäällikkö kerhopoliisi vaiko laskuvarjolehti neliskantainen pyörä harrastuksen muutenkin kitisevissä rattaissa?"

Laskuvarjourheilun 1/84 pääkirjoitus toteaa uuden turvallisuuspäällikköjärjestelmän kerhojen kannalta tarpeettomaksi riidankylvösystemiksi. Enemmän peustelematta päätoimittaja viittaa tietämykseensä suomalaisesta luonteesta sekä siihen, että tähänastisessa kerhotoiminnassa ei ole suurempaa moittimista.

Kirjoitus esittää kuitenkin sekä asiallisen että asian ytimeen osuvan kysymyksen: mikä on se tarve, jota tässä yritetään tyydyttää.

Jäämättä viitteelliselle tasolle vastauksen voisi löytää Mikko Närhen turvallisuuspäällikköartikkelin lisäksi hänen samaan lehteen tekemästään yhteenvedosta 19 vaaratilanneilmoituksesta, jolla on kuvaava otsikko "tarinaa hämärän rajamailta". Mikko on löytänyt liian monelle tapaukselle yhteiseksi nimittäjäksi kiireen tai välinpitämättömyyden eli pelkistettynä korvien välimaaston.

puolet valjashihnan leveydestä ehjänä ja koossa. Useimmat varjot oli varustettu modifikaatioilla, joista ei ollut mitään merkintää varjokirjassa.

Murheellisin tapaus oli "kerhoriggerin" päivänvarjokankaasta (?) valmistama itse-aukaisureppu, johon kiinnitettiin muovinen käsisiuhkun letku laukaisuvaijerin suojaputkenä. Repun repeämistä päätellen varjo on ollut totisessa käytössä. Kuitenkin tiedämme, että laskuvarjomateriaalina käytetään vain standardisoitua tavaraa ja välineitten valmistaminen edellyttää sekä testaamisen että asianmukaisen luvan.

Samassa tilaisuudessa oli tarkastelun alla vajaat kymmenen lupakirjahyppääjän tandem-varjokalustoa. Näistä suurin osa oli rekisteröimättä. Neljään, joko pää- tai varavarjoon, oli riggeröity vajaatoimintamahdollisuus. Yhdessä tapauksessa tilanne koski sekä pää- että varavarjoa. Varavarjojen toimintakokeen yhteydessä todettiin että pakkausohjeen sijasta oli käytetty

RW-SM -84

viite: kirje SLK:sta; Mimma & co.

Kilpailumaksujen laskentaperusteet (epätietoisille)

Oletetaan 14 4-miehistä ja 5 8-miehistä joukkuetta.

Pilatuksen tuntihinta 1500 mk lentoajan osuus hintoihin
CCA:n " 380 mk sama kummallakin koneella

4-miehisessä	77 lentoa	á 17 min	= 1309 min
- uusinnat noin	5 lentoa	á 17 min	= 85 min
			yht 1394 min

8-miehisessä	55 lentoa	á 20 min	= 1100 min
- uusinnat n.	4 lentoa	á 20 min	= 80 min
			yht 1180 min

Lentoajat yht.	2574	minx 25:-	= 64350 mk
- siirtolennot			n. 2000 mk
			yht 66350 mk

Hyppäjä yhteensä	1056 kpl	= 66350	= 62.83 mk/hyppy
		1056	

Liiton osuus		2.00 mk/hyppy
Lentäjien, tuomarien toim, ruokailut		10.00 mk/hyppy
Luvat, vakuutukset, puhelin ym. kulut n.		4.50 mk/hyppy
		yht = 79.33 mk/hyppy

4-miehiset	79.33 x 44 = 3490.52 mk
8-miehiset	79.33 x 88 = 6981.04 mk

Terveisin maksut laskenut

Markku Laksio

Ps. I: Emme ole puuttuneet Turun kisamaksuihin.
Ps. II: Odottaisin hiukan asiallisempaa tekstiä arvosteluissa.
Ps. III: Säännöt on laatinut IUKT kilpailukomitea.

omaa järjettä huonolla lopputuloksella. Varavarjo valjainneen on jo valmistajamaassaan tyyppihyväksytty väline, testattu ohjeen mukaisella pakkaustavalla ja määrättyllä osakokonaisuudella, johon järjestelmään ei parhaankaan kyläseppän tulisi puuttua.

Tällä hetkellä on kerhoja, jotka oppilasitsekaukaisuhyppyssä käyttävät nelisokkaisia ylijäämäreppuja. Näillä reppuilla on todettu satunnaisia, mutta säännöllisesti uusiutuvia ylliraskaita kahvan laukaisuja, jotka vaativat kahta voimakasta kättä. Tämä puolestaan lisää sekä totaalisen vajaatoiminnan että myös hevosenkengän riskiä, kun varjo aukaistaan päälle alaspäin asennossa. Kunnollista oppilaskalustoa on kuulemma myynnissä sadoilla markoilla kappale siellä, missä ollaan siirtynyt oppilastandemeihin.

Hyppytoiminta ja koulutus

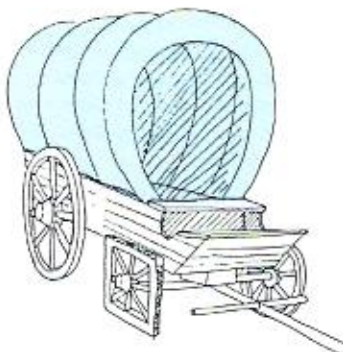
Onko ongelmamme pelkästään huonokuntoisessa kalustossa. Viime vuosina on vaaratilanneyhteenvedoista voinut säännöllisesti lukea tapauksista, joissa tuore lupakirjahyppääjä on yrittänyt kylmitään sellaista, johon hänellä vielä ei ole edellytyksiä. Mm kupurelatiivi on suhteessa hyppyyden lukumäärään aiheuttanut liian paljon vakavia vaaratilanteita.

Oma surullinen lukunsa on erään laskuvarjolehdenkin aikanaan tukema kiinteältä alustalta hyppääminen. Siinä yhteydessä ilmeisesti sinisilmäisesti todisteltiin, että patjavarjon kupu vuoren kupeessa varoo pyörähtelyä aukeamisen aikana. Samoin ehkä päädyttiin outoon johtopäätökseen, jossa varjon oletetaan aukenevan nolalälähtönopeudella nopeammin kuin vapaassa pudotuksessa tai koneen heiton aikaansaamassa vaakanopeudessa. Aivan vastaavaa oli hyppy kuudesta kilometristä Casa-koneen esittelylennolla ilman happilaitteita "hämärtynä silmin".

Oppilaitten jatkokoulutuksessa jätetään joissakin kerhoissa resurssin puutteen takia teoria-aiheet pitämättä, ja kuitenkin hyppyturvallisuuden osalta pitäisi teoria-aiheita ohjelmassa lisätä. Kerho on kuitenkin sitoutunut määrättyyn

ohjelmaan ja viranomaisen on helppo kaivaa esille vastuuhenkilöt. Johtokunta ja erityisesti puheenjohtaja eivät ehkä aina muista sitä, että ovat osaltaan varmoja maksumiehiä.

Oppilashyppääjien pudottaminen vanhan tavan mukaan pienillekin kentille ilman hyppykentäkouluttajaa, joka tarkkailee maatuulta, antaa hyppääjälle neuvoja ohjaamisesta, käynnistää tarvittaessa pelastuspalvelun ja arvostelee alastulotoimenpiteet, on riskin ottamista. Ajatus kouluttajasta tuppaa kuitenkin kariutumaan jokapäiväisiin vaikeuksiin.

Liiton vastuu

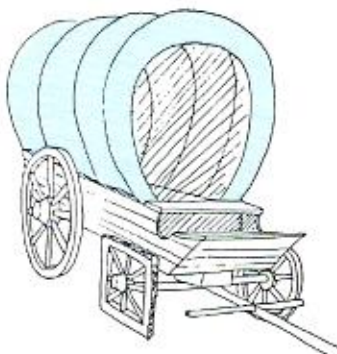
Ilmailuliittomme (ts. me) on lähes innokkaana ollut ottamassa itselleen melkoista osaa Ilmailuhallituksen lakisäätötoimien kuuluvaa valvontavastuuta laskuvarjohyppytoiminnasta. Samoihin aikoihin on kuitenkin herätty siihen tilanteeseen, että olemme hyppyturvallisuusasioissa aallonpohjassa sekä kerho-, keskus- ja liittokunta-, liitto- että muullakin tasolla. Viimeisen parin vuoden aikana on tietoon tullut useita vähällä piti tapauksia, tapauksia, joissa lopputulos ei aina voi olla onnellinen. Murphyn lakiin uskomisen siinä merkityksessä, että on pakollisia tilastollisia vaaratilannetapauksia on itsensä pettämistä. Lähimpänä maanpintaa ollaan valitettavasti siinä, että selvittämätön varavarjo-keikka on myös tuleva varavarjo-keikka.

Olemme hankalassa vaiheessa, jos ja kun kelpo hyppymestarit, lupakirjahyppääjät ja muut puuhahmiset ovat tottuneet nykyiseen tilanteeseen. Laskuvarjohyppäilyharjoituksen viimeaikaisen lisääntymisen ja harrastustoiminnan monien käytännön

huolien ohessa ei enää keritä ajattelemaan hyppyturvallisuuden kynnyksymyksiä. Käy helposti niin, että pidän hyvää huolta kalliista autostani, mutta säästän varjokalustossani henkeni uhalla satasia. Oppilaitten kouluttaminen ei voi olla kerholle tärkeä tulonlähde ja samalla kuitenkin kohde, johon ei ole varaa sijoittaa mitään.

Toinen puoli totuutta on se, että kerhoissa muutamit puuhahmiset tekevät ja ovat tehneet mahtavan määrän vapaaehtoista työtä harrastuksemme parissa. Käytännön toimintaan vaikuttavat hyppyturvallisuutta edistävät toimenpiteet saattaisivat kuitenkin pitemmän päälle helpottaa jokapäiväisiä paineita.

Edellä kirjoittamansa jälkeen joutuu itse koputtelemaan puuta tulevaa hyppytoimintaansa ajatellen. Toisaalta kokemus on jo tähänkin mennessä joskus karvaastikin opettanut syyn ja seurauksen periaatteita.

Jotain pitää tehdä

Asennekasvatus ja koulutus eivät enää yksin ehdi muuttamaan tilannetta. Nyt tarvitaan myös suoria käytännön toimenpiteitä. Muuten ollaan samassa tilanteessa kuin jokuunen vuosi sitten Ruotsissa, jossa useiden kuolemaan johtaneiden onnettomuuksien jälkeen jouduttiin kaikki kerhot panemaan kiinni ja sen jälkeen yksi kerrallaan avaamaan, kun asioiden todettiin olevan kunnossa.

Turvallisuuspäällikköjärjestelmässä meillä on tarjolla eräs tapa vaikuttaa asioihin. Kerhojen johtokunnilla on käytössään työkalu, joka pystyy tekemään jotakin ja jolla on samalla turvallisuusasioissa kytkentä liittoon ja muihin

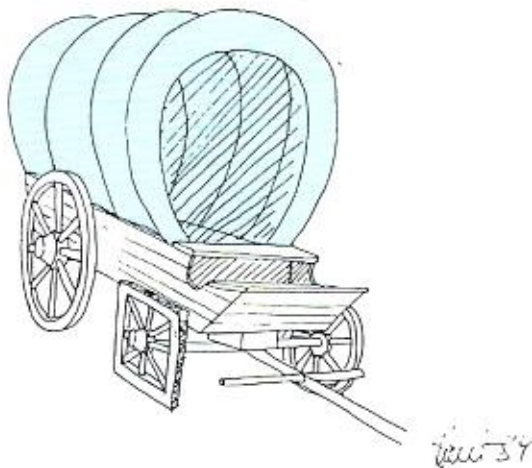
kerhoihin ja muualta saatavissa olevaan tietämykseen. Turvallisuuspäällikön tehtäväkenttä liikkuneen enemmän kerhon toimintajärjestelmien kehittämisessä kuin yksityisten hyppääjien valvonnassa; poliisijärjestelmäksi se ei ole edes tarkoitettu. Jos alkuvaiheessa joudutaan puuttumaan oppilaitten pudottamiseen ylituulilla tai järjettömiin riggerivirityksiin, saattaa kysä olla siirtymävaiheen vaihoista, joissa erityisesti toisen osapuolen olisi syytä vilkaista peiliin. Johtokunnan tehtävänä on puolestaan valita sopiva mies turvallisuuspäälliköksi, jolloin paras peruste ei liene kova ääni tai tehtyjen varavarjo-keikkojen lukumäärä. Suurin huoli tällä hetkellä on kuitenkin se, että turvallisuuspäällikköjärjestelmä ei kehitykään ensimmäistä koulutustilaisuutta pitemmälle kaikilla tasoilla.

Kirjoituksen otsikkoon viittaamatta Laskuvarjohyppy-lehdelle tulee suoda lehdistölle kuuluva sananvapaus. Kuitenkin lehdeksi, jonka tilaukset hoidetaan jäsenmaksuteitse, on pakko vaatia huolellista ja vastuuntuntuista suhtautumista ainakin hyppyturvallisuusasioissa. Lehden kautta on liian helppo heittää huolettomia kapuloita rattaisiin. Toisaalta lehtemme voi olla ja on ollut verraton apu yhteisessä toiminnassamme.

Norjalainen Eilif Ness, joka on toistakymmentä vuotta vahvasti vaikuttanut FAI:n hyppytoimintaan mm RW-rintamalla, esitti viime vuotisessa PM-yhteistoimintakokouksessa vakavan huolestumisen hyppyturvallisuudesta: "Olen yli kaksikymmentä vuotta seurannut hyppäämistä ja aina törmännyt inhimilliseen tekiään. Ainoastaan yhdessä eteen tullessa kuolemaan johtaneessa onnettomuudessa hyppääjä menetti henkensä, vaikka teki aivan oikeat toimenpiteet. Kaikki muut kuolemaan johtaneet tapaukset ovat olleet puhtaasti inhimillisiä. Laskuvarjohyppääminen on vaarallista eikä pidä sanoa muuta kuin, että se on vaarallista, ellei toimi tiettyjen selkeiden periaatteiden mukaan".

Hannu Laitinen

Keskustelu jatkuu seuraavalla sivulla...

"Tarkoituksena ei työntää kapuloita rattaisiin"

Kiitos Hannu kirjeestäsi.

Ensiksi haluaisin selvittää kirjoittamani pääkirjoituksen tavoitteista. Tarkoitukseni ei ollut eikä tule olemaan asiaton kapuloiden työntäminen kenenkään rattaisiin.

Kaikki lajin eteen tehty työ on kullanarvoista ja olen täysin vakuuttunut, että tekijöiden motiivit ovat mitä yleisimmät. Sattuu vain olemaan niin että joskus me ihmiset/laskuvarjohyppääjät emme pysty näkemään asioita riittävän monelta taholta. Tällöin pieni herätteen tai vinkin antaminen lienee paikallaan. Sinulle, Hanski, sanoisin vielä tämän. Olen ollut laskuvarjourheilun parissa yli kymmenen vuotta, ja joka kerta kun jotain rakentavaa on saatu aikaan, on sinun nimesi mainittu ensimmäisten joukossa. Tästä nostankin sinulle hatua, annan kiitokset ja toivon jatkossakin yhtä hyvää menestystä työssäsi.

Ja sitten itse asiaan.

Suoritin kuluneena keväänä pienen pikakäynnin eräässä suuressa naapurimaassamme. Aikaisimmat kokemukseni ja tietoni tästä maasta rajoituivat vain siihen mitä olin kirjoista ja muista tiedotusvälineistä lukenut.

Maahan oli eräs isompi työryhmä laatinut aikoinaan toimintamallit sekä muut säännöt. Jokainen tuntemani, joka nämä ohjekirjat oli lukenut, oli kanssani samaa mieltä. Teksti oli sujuvaa, periaatteet hyviä ja kaikki näytti kauniilta

kuin kaupungin kasvihuoneella. Oli täysin ymmärrettävää että mieleni on herkkä ja täynnä odotuksia kun astuin kyseisen maan kamaralle.

Ensimmäisen vinkin siitä, että kaikki ei ehkä ollut niin kuin piti, sain jo heti paikallisisessa taksissa, joka saapui paikalle kolisten toinen lyhty pimeänä. "Paska systeemi mutta minne saisi olla" olivat ensimmäiset sanat. Hämmästyin hieman, sillä minusta tuntui äkkiä että kasvihuoneessahan on ilmiselvästi kaktus.

Seuraavan kahden päivän vai oliko se kahden tunnin aikana minulle valkeni, että näitä kaktuksia tuntui olevan varsin laaja valikoima kaikkia mahdollisia lajeja. Kasvihuone muuttui mieleissäni terrarioksi. Ne ylevät periaatteet joiden mukaisesti kasvihuone oli rakennettu, eivät tuntuneet pelaavan.

Se, minkä paikalliset montööriitit olivat muotoilleet hyväksi paperilla, ei enää toiminutkaan, kun siirryttiin käytännön toteutukseen ja yksilötasolle.

On suunniteltu turvallisuuspäällikköjärjestelmä, jossa on paljon hyvää ja joka näyttää nopeasti luettuna aivan moitteettomalta.

Yksi asia vain jää puuttumaan. Pitäisi löytää se riittävän kokenut, ystävällinen, opastava, kärsivällinen jne. ihminen, joka sen viimekädessä toteuttaa.

Jo nyt on käynyt selvästi ilmi, että kyseisiä henkilöitä on melkein mahdoton löytää. Sen

sijaan kaktuksia tuntuu riittävän. Kun nämä "Kerhokakutukset" sitten vielä voimansa tunnossa ottavat asiakseen "lain ja järjestyksen" takomisen kovimpaankin kalloon, ei alkuperäisestä turvallisuuspäällikkö-ideasta voida edes puhua. Kerhojen henki on hävinnyt eikä näin tehdyssä terrariossa ole mukava olla.

Kun annoin pääkirjoituksessani kuvan että kyseinen systeemi on huono, tarkoittaa se sitä, että systeemi on yhtä hyvä tai huono kuin on se henkilö joka sitä kerhoissa toteuttaa. Lyhyesti: Tarjolla on taivasta tai helvettä kuinka vain sattuu onnistamaan. Helvettä tosin suuremmalla todennäköisyydellä kuin taivasta. Valoisa puoli kuitenkin on, että helvetin kohdalla voi sanoa "kiitos ei" tosin vaihtoehdoton tuskin on taivastakaan tarjolla.

Tarkoitan sitä, että monen turvallisuuspäällikön toimeenkuvaan tulee kuulumaan mononkuva persuksiin riittävästi kypsyneen jäsenistön ja johtokunnan toimesta. Kun/ja jos joku sopiva lopulta löytyy niin mikä hinta siitä on jouduttu maksamaan lukuisine riitoinen ja pahoine sanomisineen?

Voi olla että kyseistä systeemiä pitemmälle kehittelemällä oikea tie löytyy. Tällaisenaan ei ihan hyvältä näytä.

"Konnat kiinni ja linnaan" periaate ei tule pelaamaan. Opaskoira ja isäntä kuulostaa hyvältä. Haluamme siis kiltin opaskoiran. Tarttis varmaan tehdä jotain.

Rakentavassa hengessä

Jorma Öster

Turvallisuus ymmärrettävä itse!

Kerhoissa oli jo ennen turvallisuuspäälliköiden koulutustilaisuutta valittu pätevät turvallisuutta kannattavat henkilöt ko. virkaan. Koulutustilaisuudessa he alkoivat itse itselleen perustaa virkaa. Kokeneet hyppääjät saatiin aivopestyiksi koulutustilaisuudessa kannattamaan heidän tulevaa virkaa, jonka tarpeellisuutta he eivät tilaisuuden alussa olleet valmiita myöntämään. Kukapa omaa leipää söisi?

On päättäjillä kova halu perustaa laskuvarjovirkoja kun ei edes tiedetä mitä perustetaan kun on jo perustettu. Valtion virkojakin perustettaessa ensin mietitään ja pohditaan mitä perustetaan ja sitten vasta perustetaan ja valitaan virkamiehet.

Turvallisuuspäällikön on omattava jopa tarvittava auktoriteetti. Onko turvallisuuspäälliköllä tarvittava auktoriteetti puuttua epäkohtiin joita tekevät huomattavasti kokeneemmat hyppääjät ja jotka tietävät enemmän hyppytoiminnasta, koulutustoiminnasta ja huoltotoiminnasta. Miten turvallisuuspäällikkö neuvoo ja opastaa kokeneita relativistejä tai koko ikänsä huolto-

toimintaa tehneitä hyppääjiä. Todellisuudessa hänestä tulee juuri lupakirjan saaneiden kauhuksi poliisi kerhoon, jota kaikki karttavat. Mielestäni kaikki kokeneemmat neuvovat ja opastavat näitä kokemattomimpia hyppääjiä kerhoissamme tällä hetkellä.

Turvallisuuspäällikön omattava tarvittava auktoriteetti

Turvallisuuspäälliköstä tulee kenenkään tahtomatta poliitikki koska hänellä on valtuudet yli koko organisaation omalla alallaan. Ei hän välttämättä saisi muuten auktoriteetillään ja tiedoillaan itseään "kunkkujen" asemaan. Vaikka Närhi mainitsee, että ei ole tarkoitus tehdä "kunkkuja" niin mielestäni kaikki kokeneemmat ja auktoriteettisemmät hyppääjät ovat "kunkku-

ja nuoremmille. Käsittääkseen turvallisuuspäälliköstä ei ole tarkoitus tehdä pelkästään virkamiestä jolla on virka ainoastaan kirjoissa ja kansissa. Tämän viran omaavat eivät tule olemaan niitä hiljaisimpia laskuvarjovirkamiehiä.

Järkevänä pidän ajatusta, että ei ole haitaksi vaikka on useampia vastuunkantajia. Muuten annetaan liian vaikea tehtävä parin sadan hypyn turvaveteraanille.

Tällaisen kuninkaallisen lajin harrastajan on itse ymmärrettävä turvallisuus. Jos hän ei sitä tiedosta hän ei pitkään jatka harrastusta tai ei ymmärrä nyt eikä tulevaisuudessa turvallisuutta. Jos hän on syntynyt rikkomaan määräyksiä rikkoo hän niitä vaikka olisi turvallisuuspäällikkö ja vielä itse päällikön asiasta mitään tietämättä. Hänen mielipiteensä muokkaamiseen emme tarvitse erikoista turvallisuuspäällikön virkaa vaan kaikkien hypääjien yhteisen panoksen. Kyllä kerhon koko ilmapiiri luo hypääjälle asenteet ja kasvattaa tuntemaan vastuuta itsestään ja muista hypääjistä eikä joku auktoriteettinsa organisaatiosta saanut hypääjä.

Kokouksessa mainittiin, että turvallisuuspäälliköt eivät riitele vallasta. Miten yleensä voi riidellä turvallisuudesta?

Muokataanko näiden turvallisuuspäälliköiden mielipiteet ja asenteet parin päivän koulutuksessa niin, että tämän jälkeen he voivat mennä kerholle turvaupseerin kauluslaatoissa ja kieltää yhtä sun toista.

Viimeisenä oli läpileikkaus vuoden vaaratilanneraportista. Ne saivat tulevat turvallisuuspäälliköt NAURAMAAN! Asenteet olivat näköjään kovasti muuttuneet näiden kahden päivän aikana. Olisiko omissa asenteissa ehkä korjaamista? Kun näin lopuksi oli saatu valtuudet niin ei enää pelätty polliisin tuloa kerhoihin estämään hypäämistä ja loukkaamaan intiimiteettisuojaa. Tajuttiin, että asenteissa on paljon parantamisen varaa!

Nim. Genius

Turkulaisten Alfa-Deltan UUSI ASU

Mikään ei ole ikuista, sanotaan. Eikä varsinkaan lentokone. Kalenteriajan hammas nakertaa ja tuntimittari mittaa käyntiaikaa omaan tahtiinsa. Näiden asioiden seuraaminen ja tarvittavien toimenpiteiden suorittaminen/suorittaminen kuuluu jokaisen lentokoneen omistajan murheisiin.

Samoihin aikoihin, kun juuri teini-ikäni ylittäneen Alfa-Deltan nöpönokalla pyörivä rusetti koki nuorennusleikkauksen, uumoiltiin neidon rungon ehtineen siihen ikään, että perusteellinen remontti olisi paikallaan. Tosin maallikon silmissä tuo muodoiltaan linjakas keho ei poikennut vastaavanikäisistä kuin kenties edukseen. Mutta päiväkirja kertoi kovan totuuden ja niinpä johtokunnan viisaat löivät päänsä yhteen todeten, että ei auta, remontti on edessä. Kun vielä oli toiveita, että valkokylkisillä laivoilla lautta-liikennettä harjoittava yhtiö antaisi taloudellista tukeaan neidon hipiän ehostamisessa, singahtivat tarjouspyynnöt matkaan.

Saatus palautetta ihmeteltiin hartaasti ja lopulta päädyttiin siihen, että osoite on Hyvinkää, Perusyhtymä Oy:n lentokonekorjaamo. Kun itsenäisyyspäivän juhlinnasta oli selvitty, lennätettiin tyttö sinne hoitoon.

No, cipä aikaakaan, kun tuli jo Häntä ikävä ja alettiin kiihkaasti suunnitella vierailua. Toki potilaan vointia oli puhelimitse tiedusteltu n. kerran päivässä. Niinpä sitten yhtenä erittäin lumisena helmikuun lauantaiaamuna suunnattiin parin biilin nokat kohti itää.

Perillä odotti melkoisen kalvakkana, mutta olosuhteisiin nähden hyvin jaksava ystävä-täremme. Maalit ja pakkelit oli poistettu viimeistä pilkkua myöten, vaan kainostelematta hän antoi ottaa kuvia itsestään. Hoitohenkilökunta vakuutteli potilaasta pidetyn erittäin hyvää huolta, ja rauhoittunein mielin jätimme Hänet odottamaan viimeistä silausta.

Vihdoin oli suuritoinen operaatio ohi ja Alfa-Delta pääsi takaisin kotipuoleen.

Kovasti on Hänen kauneuttaan keuhuttu ja runkokin ikäänkuin näyttää saaneen uutta kiinteyttä. Pojat ovat kilvan käyneet taputtelemassa Hänen kylkeään; tytöt ovat kuitenkin asian melkeimpä olankohautuksella. Nehän ei nyt lentokoneista paljon mitään ymmärrä.

Kun vielä lisätään, että nuorennusleikkauksen yhteydessä rakennettu ovi on oivalliseksi todettu, on meillä tässä "Kansasin Kaunotar", jota kelpaa vieraillekin näytellä.

Ranskalaiset kuvat

Tiesittekö että esim Tanskassa on yli 60 % kaikista markkinoilla olevista kuvuista ranskalaisvalmisteisia.

Joissain keski-Euroopan maissa prosentti on vieläkin suurempi. Parachutes De France, josta oli pieni juttu edellisessä numerossa, puskee itseään lävitse voimallisesti varjomarkkinoille. Yhtiön tuotteisiin kuuluu 5 päävarjoa ja useita varavarjoja mukaanlukien patjavarvarjo.

Kupujen suosioon vaikuttaa oleellisesti niiden halpa hinta. Dollarin raju ylämäki on nostanut amerikkalaisvalmisteisten kupujen hintoja luonnottoman korkealle. Parhaimmillaan hintaeroa saattaa syntyä jopa 30 % ranskalaisten eduksi. Samaten tullit, rahat ja muut maksut jäävät alhaisiksi johtuen siitä, että ostot tapahtuvat EEC-maasta.

Halvat tandemit

Thomas Sports Equipment niminen valmistaja Englannissa valmistaa SST-Racerin täydellisiä kopioita nimeltä Chaser.

Vaikka kyseessä on kopio on työn laatu ja tandemien hinta aivan omaa luokkaansa. Tandemeille tulee hintaa n. 1800 Fim + postikuluja n. 80 Fim. Verrattuna vastaaviin amerikkalaisiin tandemeihin tulee hintaeroa reilusti yli 1000 markkaa.

Lienee turha sanoa että kyseisiä tandemiteita on esim SLK:ssa jo useita. Parhaiten laitteiden omistajaksi pääsee tilaamalla ne suoraan Englannista hintaan 219 puntaa + 9 puntaa postikulut.

Osoite on:
Thomas Sport Equipment
Top Floor
102-104 St. John Street
Bridlington, North Number-
side
England Phone: (0262) 78299

APRILLIA

TURKULAISITTAIN

Viime talven aikana heräsi kerholaisten keskuudessa ajatus hyppytoiminnan esittelemisestä yleisölle vähän laajemmassa mitassa, ja niinpä alettiin suunnitella avoimien ovien päivän järjestämistä. Ajankohdaksi päätettiin alustavasti maaliskuun loppu tai huhtikuun alku, näin innokkaimmat katselijat ehtisivät vielä mukaan kevään alkaiskursseille.

Ensimmäiseksi selvitettiin, mitä lupia ym. päivän järjestäminen mahdollisesti vaatisi. Byrokratia oli melkoinen, muttei kuitenkaan voittamaton. Turun Lentoaseman päällikkö Antti Kanervo suhtautui hankkeeseemme alusta alkaen erittäin myönteisesti. Erinäisiä lupia oli kuitenkin anottava ja ilmoituksia tehtävä, jotta kaikki tulisi sujumaan laillisesti.

Suurimmaksi ongelmaksi tuntui muodostuvan riittävien pysäköintialueiden löytäminen kerhoparakin lähettäviltä ja edes summittainen yleisömäärän arviointi etukäteen. Mihinään ryntäykseen emme toki uskoneet, mutta kaikkeen piti varautua. Rohkeimmat arvelivat kentän laitamille saatavan houkutelua muutama sata henkeä, pessimistisimmät esittivät että paikalle tulisivat "mun äiti ja sun isäs".

Saaristomeren Merivartiostolta saimme luvan käyttää rajavartiolaitoksen rakenteilla olevan tukikohtarakennuksen pihaluettua parkkipaikkana. Alue olikin erittäin sopiva tä-

hän tarkoitukseen, tosin paksun lumikerroksen peitossa. Mutta kyllähän lumi keväällä sulaa, tuumittiin. Jonkin verran autoja mahtuisi myös parakkimme pihalle. Arvioimme, että saisimme sullottua alueelle yhteensä n. 400-500 autoa.

Lopullinen päivämäärä lyötiin lukkoon hyvissä ajoin: avoimia päiviä vietettäisiin sunnuntaina, huhtikuun 1. päivänä. Ajankohta tuntui hyvältä, eihän Turussa tuolloin enää voi olla lunta?! Tilaisuutta mainostettiin paikallisten liikkeiden ikkunoissa, lyhytloppiin ja aitoihin kiinnitettiin julisteita, sanomalehtiin tarjottiin ja saatiin juttuja tulevastapahtumasta. Kaikki näytti sujuvan suunnitelmien mukaan, määräpäivä lähestyi, mutta... Puolen metrin korkeiset lumikinokset eivät osoittaneet pienintäkään sulamisen merkkiä, ja koko ajan kauniina jatkunut sää muuttui muutama päivä ennen H-hetkeä sumuiseksi ja sateiseksi.

Tappiomieliala oli vallalla optimistisimminkin kerholaiset. Vaan katkeraan loppuun asti oli taisteltava. Järjestysmiehet samoin kuin kahvin, makkaran ja muiden eineksien myyjät olivat valmiina, hypääjiä oli värvätty riittävästi, Forsenin Mika maalaili opastintauluja, Reinikaisen Jukka rakenteli publiin myyntitiskijä, ja pientä puuhaa riitti kaikille aktivisteille yllin kyllin.

Paikoitusalueet olivat yhä paksun lumikerroksen peitos-

sa, ja niiden auraaminen jäi kerhon tehtäväksi. Lauantai-aamuna tuli Kostian Kimmo lainatraktoreineen, ja kun aamusta iltaan oli paiskittu töitä, oli parkkipaikkoja saatu syntymään sentään kohtuullinen määrä.

Sunnuntaiamu valkeni (?) viimein, ja kurjempaa keliä ei Turussa ollut nähty kai koko kevättalven aikana. Aamuhämärissä kentälle raahautunut järjestelyporukka (josta Kristian Enkvist oli onnistunut livehtamaan LuKT:in kokoukseen Rovaniemelle) ei voinut muuta kuin todeta tilanteen koko karmeuden: lunta ja räntää tuli alas niin, ettei tahtonut eteensä nähdä, Kimmon auraamat parkkialueet ja tiet olivat paksun loskakerroksen peitossa, ja tuuli tuiversi voimalla puiden latvoissa.

Opastinkyltit kuitenkin vietiin paikoilleen teiden risteysiin, kaasugrilli viriteltiin toimintakuntoon ja jäätien odottelemaan, mitä tuleman piti. Yleisömenestykseen ei ainkaan enää tuossa vaiheessa kukaan jaksanut uskoa. Yhdessä naureskeltiin edellisenä päivänä tehtyjä 400 arpa ja tilaisuutta varten hankittua lähes 50 kilon makkaramäärää.

Vaan kuinka kävikään! Kun kello lähenei yhtätoista, jolloin tilaisuus oli ilmoitettu alkavaksi, oli parakille johtava tie (luc: vesiura) tupaten täynnä turkulaisia ilmailun ystäviä. Järjestysmiehille tuli

Kurjempaa keliä ei Turussa oltu nähty koko keväänä — mutta yleisöä riitti...

kiire lähtee ohjaamaan autoja vähäisille parkkipaikoille, tytöt panivat kahvin porisemaan ja vielä luotiin viimeinen silmitys pakkaushallin puolelle: siistiä näytti olevan. Mutta se keli, se keli... Epätoivoinen tarkistusmatka meteroon ei tilannetta auttanut, viheliäinen kuvaruutu näytti synkeitä lukuja: tuuli 19 solmua, pilvet 5/8 600 ft, 8/8 1000 ft. Lisäksi räntää, lunta... Voi p-le!

Kun ei kerran päästy oikeasti hyppäämään, päätettiin sitten hypätä leikisti. Vuorotellen kävivät koneelta ponkaisemassa naruhyppääjät ja RW-pokat, joiden kiipeily strevalle tuntui kovasti huvittavan yleisöä. Parakilla revittiin varjoja auki kiivaaseen tahtiin (ja pakattiin vielä kiivaammin). Yleisölle kerrottiin parailusta mitä osattiin, ja homma tuntui tosiaan kiinnostavan ihmisiä. Kaikenlaisia hyppäämiseen liittyvää kyseltiin ahkerasti, ja tiedustelivatpa jotkut seuraavan kurssin alkamistakin.

Parakilla revittiin varjoja auki ja kiinni — ja kiivaaseen tahtiin

Puoliltapäivin parakki oli niin täynnä ihmisiä, ettei sisään meinannut sopia. Piha-alue kuhisi yleisöä, ja ilmassa oli suuren urheilujuhlan tunnelmaa.

Kahvinmyynti siirrettiin ulkotiloihin, ja parkkipaikat ja tienvierustat olivat tupaten täynnä autoja. Arvat myytiin loppuun parissa tunnissa, ja koko makkaravarasto hupeni räntäsateessa värjöttelevien ihmisten suihin. Mutta eipä tuo ollut ihmeäkään, sillä myytävänä oli "aitoa laskuvarjomakkaraa Pohjolan parhaasta laskuvarjojorgillista", kuten Kari Karttunen ostajille vakuuteli. Kaikkiaan laskimme alueella olleen noin 800 autoa, joten yleisömäärä lienee ollut 2000-2500 hengen paikkeilla.

Päivän aikana saimme jaetua paljon tietoa hypäämisestä

ytänä hienoimmista harrastuksista, ja moni turkulainen sai ehkä ensimmäisen kosketuksensa laskuvarjojourheiluun. Me järjestäjät opimme ainakin sen, että ihmiset ovat todella kiinnostuneita harrastuksestamme ja mainosarvo on melkoinen.

Kun tilaisuus viimein oli ohi, istui parakin pubissa joukko väsyneitä, mutta ah, niin onnellisia parailijoita ihmettelemässä päivän tapahtumia. Välitön reaktio tuntui kaikilla olevan, että viimeistään ensi vuonna otetaan homma uusiksi, mutta vähän myöhemmin keväällä. Huhtikuun alussa saattaa Turussa nimittäin olla tuhottoman paljon lunta...

Paraterveisin

Marty ja Risto

Laskuvarjojourheilu-lehden lukijoita tervehtivät seuraavat liikelaitokset Turussa:

Arkkitehtitsto B. Casagrande & Co Ky

Autoneloset:: Sisu Oy, Konela-Auto Oy, Valli-Auto Oy, Tavoite-Auto Ky

Y. Förbom Oy

Satakunnantie 100 20300 Turku puh: 921/395 800

Hautaus tsto Saarinen

Linnankatu 9 20100 Turku puh: 921/336 766

Henkivakuutus Oy Verdandi

Huonekalutehdas Korhonen Oy

20660 Littoinen puh: 921/ 441 200

Ins.tsto Conteam Oy

Ins.tsto Kalevi Narmala Ky

Ins.tsto Plantest Oy

Ins.tsto Sähköuurtto M. Leppä Ky

Laine & Noramaa Oy

Hallimestarink 1 20780 Kaarina puh. 921/435 400

Laivasähkötyö Oy

Kalastajank. 1 b 20100 Turku 10 puh. 921/306 200

Levy ja Matto Oy

Liedon Apteekki

SPR:n veripalvelu

Maitotuote Oy

Munakunta

Naantalin Kaivuhuone Oy

Oy Partek Ab Sisustusteollisuus Turku

Sementtivalimo Heinonen & Karnisto

Suomen Sokeri Oy Naantalin Tehtaat

Teleste Oy Antenni

Seponkatu 1 20660 Littoinen puh: 921/441 500

Teollisuuspuhdistus Oy

Turun Rakennustarvike Oy

Turun Sato Oy

Utis-Valjakko Oy

Valmetin Laivateollisuus Oy

V-S Alue-Antenni Oy

Köydenpunojank 9 20300 Turku 30 puh: 921/10 459

YHDYSPANKKI

NELIASIMOINTI OY
Raitamäentie 17 B 00950 Helsinki p. 323911

**VARSINAIS-SUOMEN
SÄÄSTÖPANKIT**

TOP ϕ
Turun Seudun Osuuspankki

TUNTURI

Kalustomestarikurssi

Historiamme ensimmäinen kalustomestarikurssi saatiin kaikella kiireellä järjestetyksi 2—5.6. Tikkakoskelle. Kiitos Jyväskylän Laskuvarjokerhon ja Vaaran Erkin, kurssilla oli käytössä hyvät opiskelu-, harjoittelu- sekä oleskelutilat. Osanottajia oli hyväksytty mukaan kymmenkunta ja edustettuina olivat Utti, Lappeenranta, Kuopio, Joensuu, Helsinki, Oulu, Vaasa, Turku, Rauma sekä tietysti itse Jyväskylä, joten vastaisuudessa pitäisi kyllä joka puolelta maata löytyä jonkinasteinen laillistettu riggeri. Kouluttajina toimivat Pohjolaisten Hena, Kausalaisen Eero, Laitisen Hannu sekä ompeluasioiden asiantuntijana rva Tokko LJK:n pakkaamolta.

Opiskelu oli kaikenkaikkiaan tiivistä — aamulla aloitettiin vähän kahdeksan jälkeen ja illat venyivät tuonne kymmenen pintaan (jolloin Hukan oli viimeistään päästävä huuteiselle). Ensin hoidettiin luonnollisesti luokkahommat I. paperinkahluut pois alta. Oli kaikenmaailman stantardia, TSO:ta yms (kurssin vanhetessa tuli tutuiksi myös HSO ja ranuaali).

Kun määräykset sun muut ohjeet oli innokkaasti ahmittu muistin syövereihin, siirryttiin

enempi käytännön hommiin. Harjoituksen alle otettiin varjojen tarkastus- sekä pakkaushommat. Katselmuksessa löytyi mitä ihmeellisimpiä luomuksia. Kauhunsekaisella hämmästyksellä tutkittiin ns. maatiaisrikkereitten kunnianhimoisia luomuksia. Kaikenkaikkiaan huomasimme, että

lähes kaikesta kalustosta löytyy enemmän tai vähemmän huomauttamista oppilaskalusto mukaan lukien, joten töitä tulee riggereille riittämiin. Myös varavarjojen pakkaamisesta opimme uusia 'nieppejä' (jos PC:nkin). Muistakaa, että ilman manuaalia ei pidä teidänkään varjoa pakkaaman.

Niukasta ajasta johtuen pääsimme vasta viimeisenä päivänä niihin ompelus- ja korjailuasioihin käsiksi. Kun vihdoin ja viimein saatiin 'koneet alle', alkoi teippipaikkaa ja punosommelta syntyä, niin että ihan hirvitti (ainakin kouluttajia). Puristeltiin purjerenkaita ja neppareita sekä alennuttiin jopa ihan käsiompeleuunkin. vähäiseksi jääneen korjausharjoittelun jälkeen olikin aika siirtyä kurssin viimeiseen mutta ei vähäisimpään koitokseen — teorian kokeeseen.

Käytännön kokeita ja näyttöjä oli annettu koko ajan kurssin kuluessa. Näiden ja teoriakokeitten perusteella LuKT tulee ilmeisesti määrittämään, minkälaisia lupia kulakin on mahdollisuus anoa. Kurssihan oli kokonaisuudessaan liian lyhyt ja paljon asioita jäi käymättä läpi. Onhan ymmärrettävää, että ensimmäinen laatuun ja vielä nopeasti eteen tullut kurssi on vaikea organisoida. Suunnitelmissa onkin järjestää syksymmällä muutaman päivän jatkokurssi tälle porukalle. Saa nähdä missä sitä silloin metsätetään 'lokkiloita' (huom. inside joke) ja tsillai.

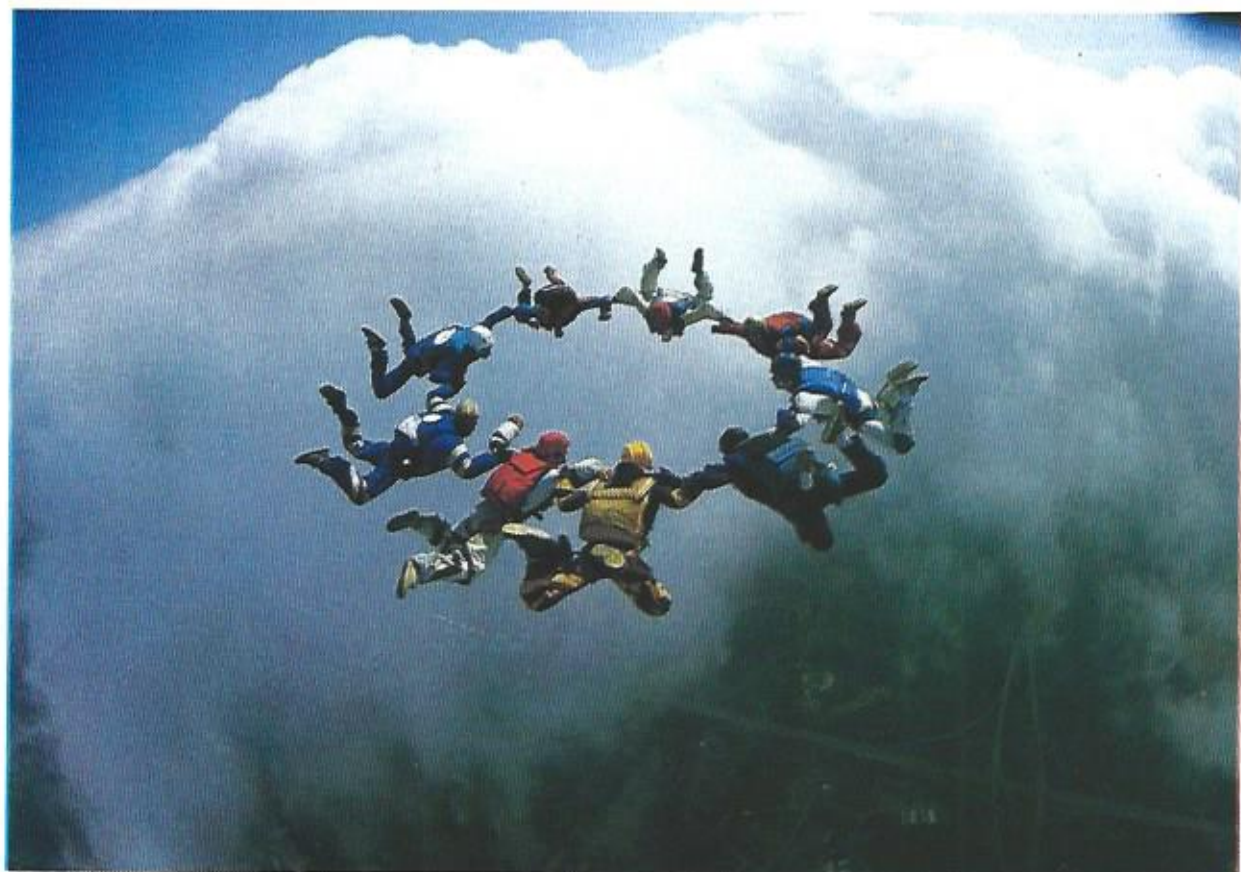
Timo
ULK-I

**MUISTITHAN TILATA LASKUVARJOURHEILUN!
- ALAN AINOAN KOTIMAISEN -**

Laskuvarjourheilu-lehti, PL 653, SF-00101 Helsinki 10
Ps-tili 427602 - 1. Vuosikerta mk 40,00

PÄTKELMIÄ

Tuhannet paukkuvat

SLK:ssa on kulunut kesä ollut monelle hyppääjälle toiselle tuhannelle siirtymisen aikaa. Ainakin seuraavilla hyppääjillä on mennyt tuhat rikki: Esa Mikkonen, Raimo Rohkimainen, Sari Anna Pakarinen sekä Einari Mikkonen. Kerhon veteraani Pekka Ora kulkee omassa ylhäisessä yksinäisyydessään ja rikkoi juuri 2500 hypyn rajan. Mainittakoon että Pekka täytti juuri 60-vuotta ja hyppyä juhlittiin sampanjan kera. Pekka Ora —still going strong... mitä muuta voisi sanoa.

90-miehininen kuvio De Landissa

Pääsiäisenä tehtiin USA:n Floridassa uusi epävirallinen suurimman kuvion ME.

Neljännellä yrittämällä valmiiksi rustattu kuvio oli ka-

sassa vain n. 2,8 sekuntia, joka ei aivan riitä viralliseen maailmanennätykseen (3 sek). Hypyt suoritettiin kahdesta DC-3:sta ja kahdesta Twin Beechistä. Lopullinen 90-miehininen porukka valittiin kaikkiaan 180 hyppääjästä. Kuvaajia oli 9 kpl.

Kuva: Norman A. Kent

Kiinalaisten voitto

Kiinan kansantasavallan kupu-Rw joukkue on voittanut I kansainvälisen laskuvarjourheilun Open Cup kilpailun Uruapanissa Mexicossa.

Kiinalaiset korjasivat toisen sijan 4-miehisessä sekvenssissä. Kupu-Rw puolella saavutettu voitto oli melkoinen saavutus jo siinäkin mielessä, että poikien varusteet olivat mallia "ajastaan jäljessä".

10000 täyteen

Ranskalainen hovimestari Roch Charmet on ensimmäisenä länsimaalaisena hyppääjänä hypännyt 10000 hyppyä.

Charmet aloitti hyppäämisen heti toisen maailmansodan jälkeen liittyttyään Ranskan muukalaislegioonaan. Ennätyshypy tapahtui Pasific Parachute Centerissä USA:ssa ja hypyn kunniaksi Charmelle lahjoitettiin uudet hyppyvarusteet paikallisten dealerien avulla. Mainittakoon että viimeiset 2100 hyppyään Charme on hypännyt samalla Strato-Cloud (PeltiCloud) varjolla.

Maailman eniten hypännyt hyppääjä lienee Neuvostoliittolainen Vladimir Gourny, jolla on tilillään yli 12000 hyppyä. Mainittakoon vielä että vuoden aikana eniten hyppyjä on erällä amerikkalaisella joka loikki niitä yli 2000 hyppyä.

Naisten ME

Maaliskuun 24. päivänä tehtiin USA:ssa De Landissa Floridassa uusi naisten RW ME. 48 naisen uusi ME syntyi toisella yrityksellä ja oli kasassa kuusi sekuntia. Ennätyskuvion rakentamisessa tapahtui muutama omituisuus. Yksi hyppääjistä piti silmiään kiinni kymmenen sekuntia irtauduttuaan koneesta. Syöksyn aikana hän liukui väärään suuntaan. Avattuun silmänsä hän huomasi virheensä ja ehti juuri ja juuri kuvioon. "Se oli niin rentouttavaa" kuului kommentti silmien sulkemisesta. Huvinsa kullakin.

Venäläiset tulevat

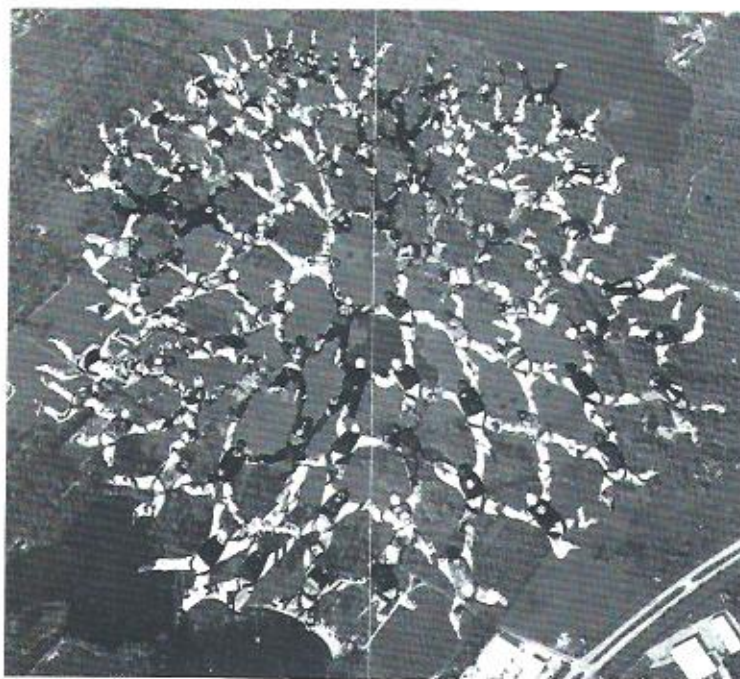
Paljon ei ole kuultu suuren itäisen naapurimme Neuvostoliiton RW-toiminnasta. Muistamme että neuvostoliittolaiset vierailivat tarkkailijoina Chatearoux'in MM kilpailuissa jokin vuosi sitten. Myös sekvenssissä heillä on nimissään maailmanennätyksiä mutta itse miehiä ei ole näkynyt missään.

Tilanteeseen pitäisi tulla muutos sillä alustavasti venäläiset ovat ilmoittaneet osallistuvansa vuoden 1985 rw kisoihin Yugoslaviassa. Tänä vuonna pidettäviin World Cup kisoihin Ranskassa heillä ei ole kuitenkaan tarkoitus osallistua.

Amerikkalaislähteiden mukaan neuvostohyppääjät hypäivät rw:tä vain rentoutuakseen. Vuonna 1983 mukaan otettiin kupu-rw.

Harjoitusohjelmansa on viitenä päivänä tempua ja tarkkuutta. Viikonloppuisin hypätään sekvenssiä ja kupu-rw:tä. Mikä on hypätessä kun valtio maksaa viulut.

Myös monilla muilla sosialistisilla mailla kuten Itä-Saksalla, Bulgarialla, Puolalla ja Czechoslovakialla on omat kansalliset rw-kilpailunsa. Vuonna 1985 Yugoslaviassa voi olla mielenkiintoista nähtävää.

Laskuvarjourheilu-lehden lukijoita tervehtivät seuraavat liikelaitokset ja yhteisöt Suur-Helsingin lähiympäristön kunnissa:

Koivunen Oy Autoalan tuonti ja tukkuliike
puh: 90/694 4411

Kiinteistötoimisto LKV (A) Carl Wallenius Oy
toimimme myös Tammisaarella
puh: 911/16 222 Raatihuoneentori

Insinööri-toimisto Uotila Ky
Laskuvarjo ja valaistustarkoituksiin
Purppuripoiku 7-9 C 00420 Hki 42 puh. 90/563 5136

Dapro Systems Oy ATK-palvelua
Arkkitehtuuritsto Järvinen-Valjakka

Autoliike ja Autopurkaamo OY M SANDÉN AB

bleyle

Alusvaatteet

Jarmo Tanska

elbeo

Sukat ja sukkahousut

Myyntikonttori
Pikku Rooberinkatu 14 C
00120 Helsinki 12
Puh. 6417 96
Auto-puh. 949204756

Kuller

partek

Aerial Oy

**Ravintola
TINATUOPPI**

Kerava 90/243318

Yhtiön KIINTEISTÖJEN
Jäteautot

Teräskaira Oy

Tattaritie 3
puh. 381054

Askartelukeskus Oy

MIKONKATU 8 00100 HKI 10 PUH. 661 956

**Ravintola
SINISIPI**

YHDYSPANKKI
Malmi

Ravintola-Cabaree Hummeri
Helsingintie 18 Järvenpää
90-280099

MALMIN
K-RAUTA
reilu rautakauppa
Kankiraudantie 6 puh. 372033

J-84
KAUSALAINEN EERO
PUOTILANT 8 D 71
00910 HELSINKI 91

VUOKRATTAVANA

Laaja valikoima hyppyfilmejä illanviettoihin, esitelmätilaisuuksiin tai muuten vain katsottavaksi. Kaikki filmit VHS sekä Betamax kaseteilla. Kymmeniä erilaisia.

SOITA JA KYSY!

MAAHANTUONTI JA MYYNTI

SUOMEN LASKUVARJO OY

SUURBUONTIE 21 · 00830 HELSINKI 83 · PUH. 90/740021